การศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

A STUDY OF ERRORS IN TRANSLATING ENGLISH WORDS INTO THAI OF THE 2nd YEAR ENGLISH FOR INTERNATIONAL COMMUNICATION PROGRAM STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA NAN

วริทธิ์ ต่วนมณี

การศึกษาอิสระ เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

การศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

A STUDY OF ERRORS IN TRANSLATING ENGLISH WORDS INTO THAI OF THE 2nd YEAR ENGLISH FOR INTERNATIONAL COMMUNICATION PROGRAM STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA NAN

วริทธิ์ ต่วนมณี

การศึกษาอิสระ เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

อาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และหัวหน้าสาขาศิลปศาสตร์ ได้พิจารณาการศึกษาอิสระ เรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน

....

(อาจารย์ศิวลี ไชยคำ)

อาจารย์ที่ปรึกษา

....

(อาจารย์ศิริลักษณ์ นรินทร์รัตน์)

หัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

....

(ดร.กิจจาณัฏฐ์ ตั้งจิตนุสรณ์)

หัวหน้าสาขาศิลปศาสตร์

ตุลาคม 2566

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ศิวลี ไชยคำ ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองสำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขออุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน

วริทธิ์ ต่วนมณี

ชื่อเรื่อง	การศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชมงคลล้านนา น่าน
ผู้ศึกษาค้นคว้า	วริทธิ์ ต่วนมณี
ที่ปรึกษา	ศิวลี ไชยคำ
ประเภทสารนิพนธ์	การศึกษาอิสระ ศศ.บ. สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน, 2566

บทคัดย่อ

วิจัยฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อการศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยใช้หลักการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ ได้แก่ คำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย และสำนวนภาษา แล้วนำข้อผิดพลาดที่พบมาคำนวณค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากผล พบว่า ประเภทคำศัพท์ที่นักศึกษาแปลผิดมากที่สุด คือ สำนวนภาษา คิดเป็นร้อยละ 22.00 รองลงมาคือ คำเฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 21.33 และลำดับถัดไป คือ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย คำประสม คำกริยาวลี คิดเป็นร้อยละ 18.66, 17.33, 13.33 ตามลำดับ ส่วนการแปลที่มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุดคือ คำทับศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 7.33

Title	A STUDY OF ERRORS IN TRANSLATING ENGLISH WORDS INTO THAI OF THE 2ND YEAR ENGLISH FOR INTERNATIONAL COMMUNICATION PROGRAM STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY LANNA NAN
Author	Warit Tuanmanee
Advisor	Siwalee Chaikham
Academic Paper	Independent Study B.A. in English for International Communication, Rajamangala University of Technology Lanna Nan, 2023

ABSTRACT

The purpose of this research is to a Study errors in translating English words into Thai of the 2nd Year students in English for International Communication program students at Rajamangala University of Technology Lanna, Nan. The populations are 2nd year students in English for international communication, program. The tools used in the research is an English to Thai translation test. Analyzing the vocabulary errors including Phrasal verbs, Specific words, Compound words, Transliteration words, Words with multiple meanings, and Idioms. The researcher gathered of all the errors to fine statistical values, including the mean and standard deviation. From the results, it was found that the type of vocabulary that students mistranslated the most was idioms, accounting for 22.00% followed by Specific words (21.33%) Multiple meanings (18.66%) Compound words (17.33), and Phrasal verbs (13.33%) respectively. The type of words that found the least errors is transliterated words (22%).

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
	ขอบเขตการวิจัย	2
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	5
	1 ทฤษฎีการแปล	5
	2 โครงสร้างทางไวยกรณ์	9
	2.1 ทฤษฎีการวิเคราะห์ระบบคำ	11
	2.2 ทฤษฎีระบบความหมายของคำหรืออรรถศาสตร์	13
	2.3 ทฤษฎีวากยสัมพันธ์ในการเชื่อมในประโยค	14
	2.4 คำกริยาวลี	15
	2.5 คำเฉพาะ	18
	2.6 คำประสม	19
	2.7 คำทับศัพท์	23
	2.8 คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย	25
	2.9 สำนวนภาษา	27
	2.3 ทฤษฎีการหาข้อผิดพลาด	28
	2.4 ทฤษฎีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของภาษา	30
	2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	35
	ประชากร	35
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ หน้า

การเก็บรวบรวมข้อมูล... 35
การวิเคราะห์ข้อมูล... 35

4 ผลการวิจัย.. 36
แสดงผลผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ............. 36
แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์.. 37
สำนวนภาษา.. 37
คำเฉพาะ.. 38
คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย.. 38
คำประสม... 39
คำกริยาวลี.. 40
คำทับศัพท์.. 40

5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.. 42
สรุปผลการวิจัย.. 42
อภิปรายผล.. 42
ข้อเสนอแนะ.. 43

บรรณานุกรม... 44

ภาคผนวก... 50

ประวัติผู้วิจัย.. 60

สารบัญตาราง

ตาราง **หน้า**

1 แสดงทฤษฎีการวิเคราะห์ระบบคำ.. 12

2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ................................ 36

3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลสำนวนภาษา... 37

4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำเฉพาะ... 38

5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย............ 38

6 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำประสม.. 39

7 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำกริยาวลี.. 40

8 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำทับศัพท์.. 40

สารบัญภาพ

ภาพ **หน้า**

1 ทฤษฎีการแปล.. 6

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ภาษาอังกฤษถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากในการการสื่อสารและเรียนรู้ (Crystal, 2003, p. 1) กล่าวว่า *"ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล"* ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสำคัญที่จะช่วยสร้างความเข้าใจต่อผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาและผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพื่อให้รับรู้ถึงความหมายในทิศทางเดียวกัน และผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะต้องมีความรู้และความเข้าใจภาษาอังกฤษในระดับนึง เพื่อให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมาย

การแปล เป็นหลักการสำคัญที่มีส่วนช่วยให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา สามารถเข้าใจสิ่งที่เจ้าของภาษาต้องการจะสื่อสารได้ และการแปลคำศัพท์เป็นหลักการเบื้องต้นในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา ดังนั้นการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นจุดเริ่มต้นของการรับรู้ความหมายของสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความหมายในโครงสร้างประโยค บทความ หรือเรื่องสั้น และอื่นๆ ซึ่งในการแปลความหมายคำศัพท์ เราไม่สามารถใช้วิธีการแปลแบบตรงตัวอย่างเดียวจะต้องคำนึงถึงบริบทและโครงสร้างของประโยคด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ได้งานแปลสื่อสารความหมายได้อย่างถูกต้องตามภาษาต้นฉบับ

แม้ว่าในปัจจุบันเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทกับการใช้ชีวิตของเรามากขึ้น ทำให้เราสามารถเลือกใช้วิธีการแปลได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการแปลผ่าน แอพพลิเคชันแปลภาษา Dictionary เครื่องมือของการแปลภาษา และอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งในการแปลความหมายของคำศัพท์แต่ละคำนั้น สามารถทำได้อย่างรวดเร็วและสะดวกสบายมากกว่าสมัยก่อน และการแปลคำศัพท์นั้นยังมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งในการแปลนั้นจะใช้แอพพลิเคชันหรือเครื่องมือช่วยแปลอย่างเดียวไม่ได้ ยังต้องอาศัยโครงสร้างทางไวยกรณ์ (Grammatical System) และประสบการณ์การแปลของแต่ละบุคคลอย่างละเอียดและรอบคอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำที่ถูกต้อง โดยที่ตัวของผู้แปลนั้นจะต้องระมัดระวังข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลให้มากที่สุด

การแปลคำศัพท์ เพื่อที่จะให้ได้ความหมายที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ผู้แปลจำเป็นจะต้องมีความรู้ในเรื่องของคำประเภทต่างๆ โดยเฉพาะคำที่ความซับซ้อนและสร้างความสับสนอยู่บ่อยๆ เช่น คำกริยาวลี (Adverb) คือคำกริยาที่ตามด้วยคำวิเศษณ์ (adverb) หรือคำบุพบท (preposition) ซึ่งจากประโยค "We need to **cut back** on our daily expenses." นี้ อาจมีผู้แปล แปล "cut back" ว่า "ตัดกลับ" แต่ที่ถูกต้อง ต้องแปลว่า "ลดค่าใช้จ่าย" ประโยคจึงแปลว่า "พวกเราต้องลดค่าใช้จ่ายรายวันลงแล้ว" และคำอีกประเภทที่ผู้แปลมักจะสับสนในเรื่องของ

ความหมายคือ คำที่มีความหมายหลายนัย (synonym) เป็นคำหนึ่งคำที่สามารถมีได้หลายความหมาย ซึ่งจากประโยค “I always fool **blue** when the sun sets.” นี้ อาจมีผู้แปล แปล “blue” ว่า “สีฟ้า” แต่ที่ถูกต้อง ต้องแปลว่า “เศร้า เสียใจ” ประโยคนี้จึงแปลว่า “ฉันมักรู้สึกเศร้า เมื่อยามพระอาทิตย์ตก” ส่วนการแปลสำนวนภาษาก็เป็นปัญหาสำหรับผู้แปลด้วยเช่นกัน เนื่องจากความแตกต่างทางด้านภูมิหลังและวัฒนธรรม นอกจากนี้สำนวนภาษามักจะมีความหมายไม่ตรงตัว เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบหรือเปรียบเปรย ผู้แปลมักจะแปลได้ไม่ถูกต้องตามความหมายจริงๆ ของภาษาต้นฉบับ ซึ่งจากประโยค “**Once in a blue moon**, there’s a problem I can’t solve by myself.” นี้ อาจมีผู้แปล แปล “Once in a blue moon” ว่า “ครั้งหนึ่งในพระจันทร์สีน้ำเงิน” แต่ที่ถูกต้อง ต้องแปลว่า “ไม่ได้เห็นบ่อยๆ” ประโยคจึงแปลว่า “มีไม่กี่ครั้งเท่านั้น ที่ฉันเจอปัญหาที่แก้ไม่ได้ด้วยตัวเอง”

ด้วยเหตุนี้ ทำให้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน เพื่อให้รู้ถึงข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยเฉพาะคำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ คำที่มีความหมายหลายนัย และสำนวนภาษา นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งเรียนรู้เพื่อให้รู้ถึงต้นเหตุของความผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ทางผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยเล่มนี้จะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพให้กับตัวนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจศึกษางานวิจัยต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชมงคลล้านนาน่าน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน จำนวน 10 คน

2. ระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ เริ่มตั้งแต่เปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เดือน พฤษภาคม – สิงหาคม พ.ศ 2566 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 4 เดือน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2. ทราบแนวทางแก้ไขปัญหาการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

3. นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน และผู้ที่ศึกษางานวิจัยมีทักษะการแปลคำศัพท์ที่ดีขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ หมายถึง การหาสาเหตุการแปลความหมายของคำศัพท์ประกอบไปด้วย คำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย และสำนวนภาษา เพื่อที่จะหาหลักของการเกิดข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ที่อาจจะเกิดขึ้น

การแปลคำศัพท์ภาษาภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (Translation of English words into Thai) หมายถึง การนำคำศัพท์ที่อยู่ในโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical System) ประกอบไปด้วย คำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ สำนวนภาษา และคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย มาแปลความให้มีความหมายที่สอดคล้องและเข้ารูปของประโยคหรือความบริบทนั้นๆ ที่ควรจะเป็นไปตามหลักการที่ถูกต้อง

คำกริยาวลี หมายถึง กลุ่มคำกริยาที่มีสองคำขึ้นไป โดยประกอบไปด้วย คำกริยาและคำบุพบท คือการนำคำทั้งสองมารวมกัน เพื่อให้เกิดความหมายที่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมของคำ และเมื่อคำกริยารวมกับคำบุพบทต่างๆ ก็จะสร้างคำกริยาวลีต่างๆ ที่แสดงความหมายที่ไม่เหมือนกันอีกด้วย

คำเฉพาะ หมายถึง ความหมายของคำที่เฉพาะเจาะจงตัวของคำที่ชัดเจน อาจจะเป็นคำย่อๆ หรือคำสั้นๆ ที่ใช้แทนข้อความยาวๆ เพราะถ้าเขียนข้อความยาวๆ ซ้ำกันบ่อยๆ จะทำให้เสียเวลาในการเขียน ผู้เขียนจึงกำหนดคำย่อๆ หรือคำสั้นๆ แทน ซึ่งคำเหล่านี้จะต้องให้นิยามศัพท์เฉพาะด้วยเพื่อให้ตรงกันว่าคำนั้นๆ หมายถึงอะไร

คำประสม หมายถึง คำที่เกิดจากการนำคำมูลอิสระได้ตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป มาประสมกันแล้วกลายเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ขึ้นมาอีกหนึ่งคำ

คำทับศัพท์ หมายถึง คำที่ถอดเสียงภาษานั้นๆ โดยการแปลงให้เหมาะสม และเป็นการรับเอาคำของภาษาหนึ่งมาใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยวิธีการถ่ายทอดผ่านเสียงและตัวอักษร

คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย หมายถึง คำหนึ่งคำสามารถมีได้หลายความหมายเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของภาษาที่พบได้ทั่วไปในภาษาต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งคำหนึ่งคำไม่จำเป็นต้องมีความหมายเดียวเพียงเท่านั้น แต่สามารถมีได้หลายความหมายด้วยเช่นกัน

สำนวนภาษา หมายถึง สำนวนเป็นถ้อยคำที่มีความหมายโดยนัยเป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบหรือเปรียบเปรย ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง แทนการใช้คำพูดตรงๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ โดยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการแปล
2. โครงสร้างทางไวยากรณ์ (Grammatical)
    2.1 ทฤษฎีการวิเคราะห์ระบบของคำ (Morphology)
    2.2 ทฤษฎีระบบความหมายของคำหรืออรรถศาสตร์ (Semantic)
    2.3 ทฤษฎีวากยสัมพันธ์ในการเชื่อมในประโยค (Syntax)
    2.4 คำกริยาวลี (Phrasal verds)
    2.5 คำเฉพาะ (Specific words)
    2.6 คำประสม (Compound words)
    2.7 คำทับศัพท์ (Transliteration words)
    2.8 คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย (Words with Multiple meanings)
    2.9 สำนวนภาษา (Idioms)
3. ทฤษฎีการหาข้อผิดพลาด
4. ทฤษฎีการวิเคราะห์ผิดพลาดของภาษา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการแปล

Eugene (1964) การแปลคือ การถ่ายทอดความหมายและการถ่ายทอดรูปแบบของการนำเสนอความหมาย จากข้อความในภาษาหนึ่งไปสู่ภาษาหนึ่ง

Newmark (1981) การแปล คือ การตีความและวิเคราะห์ โดยการหาความหมายจากภาษาต้นฉบับ และนำมาแปลตามหลักของภาษาแปล

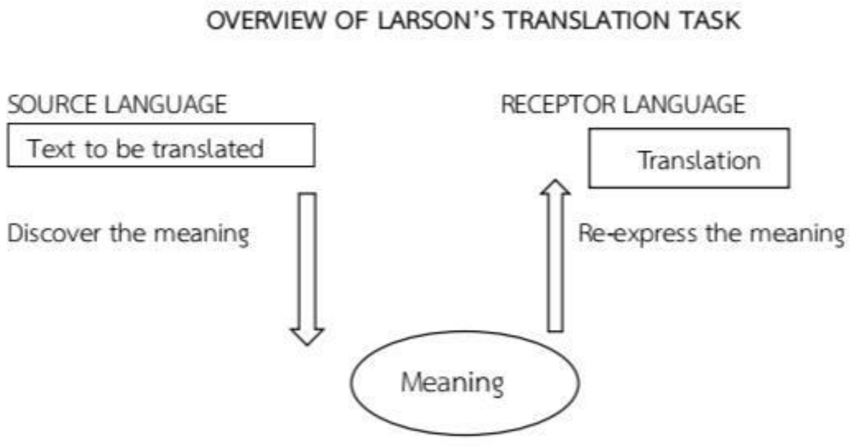

ภาพ 1 ทฤษฎีการแปล

หมายเหตุ. จาก research.rmutsb.ac.th.

Larson (1984) การแปล คือ การแปลความหมายจากภาษารูปแบบหนึ่งไปสู่รูปแบบหนึ่ง ซึ่งให้เป็นไปตามระบบของภาษา โดยให้เป็นภาษาธรรมชาติ คงความหมายเดิม และทำให้เกิดผลทางภาษากับต้นฉบับ

1. ความสำคัญของการแปล

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นำมาถ่ายทอดเป็นภาษาต่างๆ มากที่สุดในโลก โดยเฉพาะการถ่ายทอดเป็นภาษาไทย เพราะแหล่งความรู้สมัยใหม่มักเขียนเป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษากลาง การสื่อสารต่างๆ ล้วนให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษจึงเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญที่ใช้เปิดประตูเข้าสู่โลกแห่งความรู้ เช่น การอ่านตำราภาษาอังกฤษ การสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กับชาวต่างประเทศ ดังนั้น การแปลจึงมีความสำคัญตามไปด้วยเพราะจำเป็นต้องถ่ายทอดข้อมูลมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง

2. ประเภทของการแปล

การแปลมีบทบาทสำคัญในปัจจุบันเพื่อขับเคลื่อนความรู้ เทคโนโลยี สังคม วัฒนธรรม และอื่นๆ ทั้งจากประเทศหนึ่งสู่ประเทศหนึ่ง และจากภาษาหนึ่งสู่ภาษาหนึ่ง ซึ่งทำให้เกิดการพัฒนาหลายด้าน ทั้งนี้ การแปลที่เกิดผลต้องประกอบด้วยพื้นฐานการอ่านเชิงวิเคราะห์สามารถจับใจความสำคัญได้ (Main Idea) จากภาษาต้นฉบับ (Source Language) ซึ่งผู้แปลต้องสามารถจับอารมณ์ของเนื้อเรื่องนั้นได้ โดยต้องมีความเป็นธรรมชาติดำรงอยู่ในภาษาแปลด้วย การแปลความหมายแรกเป็นการสื่อความหมายที่มีความเท่าเทียมกันของรูปแบบและความหมายของคำ ส่วนความหมายอื่น คือ ความหมายรองหรือการสร้างภาพพจน์ (Figurative Meaning) ขึ้นมาแทน

3. หลักการแปล/ ลักษณะของภาษาที่ดีในงานแปล

การแปลให้ได้ทั้งความถูกต้องและสำนวนที่ไพเราะ อาจยึดหลักการแปล 4 ประการ ดังนี้

1. มีความชัดเจน คือ เป็นภาษาที่มีลักษณะกระชับ ไม่ใช้คำที่ไม่จำเป็น รูปประโยคควรเป็นประโยคสั้นๆ หลีกเลี่ยงโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน มีการใช้ข้อความที่ถ่ายทอดความคิดได้แจ่มแจ้งเช่น ประโยคเดียวแสดงความคิดเดียว ไม่กำกวม หรือชวนให้ตีความได้หลายแง่หลายมุม

2. ใช้ภาษาได้เหมาะสม ผู้แปลต้องเลือกใช้ลีลาการเขียนให้สอดคล้องกับลักษณะของเรื่องที่จะแปล เช่น การแปลนวนิยายอาจใช้สำนวนให้เกิดภาพพจน์ การแปลงานด้านกฎหมายหรือการแพทย์ต้องใช้ศัพท์เฉพาะ และลีลาการเขียนที่สั้นๆ ไม่ใช้คำหรูหรา หรือสำนวนอ้อมค้อม

3. ใช้ภาษาเรียบง่าย ให้สัมพันธ์กับความคิดที่กระจ่างแจ้ง และตรงตามต้นฉบับ

4. มีความสมเหตุสมผลทางโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical System) เช่น ศัพท์บัญญัติ สำนวนภาษา คำอุปลักษณ์ และคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัยเป็นหลัก ในแต่ละภาษา มีความสมเหตุสมผลต่างกัน ดังนั้น ภาษาที่ใช้ในการแปลต้องมีความสมเหตุสมผลเท่าๆ กับภาษาต้นฉบับด้วย

4. กระบวนการ/ขั้นตอนการแปล

เพื่อให้ได้ผลงานที่ดี ตรงกับความต้องการ การแปลควรดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดวิธีการแปล เมื่อได้งานที่จะแปล ให้กำหนดวิธีการแปลที่เหมาะกับเนื้อหานั้นให้มากที่สุด ถ้าวิธีการแปลไม่เหมาะสมกับงาน อาจได้ผลงานที่ไม่ดี หรือไม่ตรงกับความต้องการ

2. ถ่ายทอดเป็นประโยคพื้นฐาน จะทำให้แปลง่ายและเข้าใจง่าย โดยผู้แปลต้องทำความเข้าใจต้นฉบับเป็นอย่างดี สามารถแยกออกเป็นประโยคสั้นๆ ได้

3. เรียบเรียงประโยคใหม่ เมื่อได้ประโยคพื้นฐานแล้วก็ดัดแปลง ตัด ต่อเติมเพื่อให้ได้ประโยคที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ได้ภาษาที่สละสลวย เหมาะสมกับประเภทของงาน

4. ปรับปรุงแก้ไข สำรวจผลงานอีกครั้ง เพื่อปรับปรุงแก้ไขดัดแปลงจนกว่าจะพอใจ

5. คุณสมบัติของนักแปลที่ดี

คุณสมบัติที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. ผู้แปลต้องเข้าใจความหมาย ของผู้เขียนต้นฉบับเป็นอย่างดีว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร ต้องการจะให้อะไรกับผู้อ่าน เพื่อจะได้ถ่ายทอดจุดประสงค์นั้น ๆ ไปยังผู้อ่านฉบับแปลได้ถูกต้อง

2. ผู้แปลต้องมีความรู้ทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปลอย่างดีเยี่ยม เพื่อจะให้แปลได้อย่างถูกต้อง

3. ผู้แปลควรพยายามเลี่ยงการแปลคำต่อคำอย่างที่สุด ไม่เช่นนั้นจะทำให้ผู้อ่านฉบับไม่สามารถเข้าใจทางโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical System) เช่น ศัพท์บัญญัติ สำนวนภาษา คำอุปลักษณ์ และคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัยฉบับแปลได้

4. ผู้แปลควรใช้รูปแบบของภาษาที่เป็นมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับ และใช้กันทั่วไป ไม่คิดคำสแลงใหม่ๆ มาใช้แทน หรือใช้คำที่ไม่สุภาพ ไม่เป็นที่นิยม มาใช้แปลความ

5. ผู้แปลต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่เหมาะสม ให้ถูกต้องกับความหมายตามต้นฉบับไว้

6. ภาษาและสังคม

การแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเป็นสาขาวิชาที่มีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ เทคโนโลยี ความบันเทิง และวัฒนธรรม อีกทั้งยังเป็นวิชาที่สามารถเพิ่มศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทย นอกเหนือไปจากความสามารถในการถ่ายทอดความหมายในการแปลด้วย พัชรี โภคาสัมฤทธิ์ (2555) กล่าวว่า ภาษาและวัฒนธรรมเป็นตัวช่วยที่ทำให้ธรรมชาติของภาษาเกิดขึ้น ในภาษาแปล ในทางตรงข้ามถ้าผู้แปลขาดทักษะด้านภาษาและวัฒนธรรมทั้ง 2 ด้าน ก็อาจทำให้ภาษาแปลไม่สมบูรณ์ได้ ดังนั้น ผู้แปลต้องมีความรู้ของทั้ง 2 ภาษาเป็นอย่างดี เช่น คำศัพท์ สำนวนภาษา โครงสร้างไวยากรณ์ กลวิธี การผูกคำในประโยค วัฒนธรรม การใช้ภาษาและอื่นๆ เพื่อใช้เรียบเรียงภาษาและถ่ายทอด ความหมายได้อย่างสมบูรณ์

7. เทคนิคของการแปล

เทคนิคการแปลภาษาต้นฉบับและภาษาแปลถึงแม้จะต้องการแสดงความหมายเดียวกันแต่อาจต้องแสดงออกด้วยโครงสร้างผิวของภาษาที่แตกต่างกัน เช่น

การทักทายกันตอนเช้า ภาษาอังกฤษพูดว่า

Good Morning ซึ่งอาจแปลว่า “สวัสดีค่ะ”

หรือถ้าอยากให้ตรงตัวแต่ไม่ใช่ภาษาไทยตามธรรมชาติอาจพูดว่า

“อรุณสวัสดิ์” ซึ่งตรงตัวกว่าคำว่า “สวัสดี” อย่างเดียว

และการแสดงความเป็นปฏิเสธในภาษาอังกฤษต่างกับภาษาไทย เช่น

I think he will come. ผมคิดว่าเขาจะมา (แปลตรงตัวได้)

I don’t think he will come. ผมคิดว่าเขาจะไม่มา ซึ่งเป็นธรรมชาติของภาษาไทยมากกว่า ผมไม่คิดว่าเขาจะมา (ไม่ควรแปลตรงตัว)

8. ลักษณะงานแปลที่ดี

เมื่อผู้แปลเลือกเรื่องที่จะแปล ผู้แปลต้องอ่านเรื่อง พร้อมทั้งค้นคว้า หาข้อมูลในเรื่องนั้นๆ อย่างละเอียด ซึ่งอาจปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่จริงที่สุด โดยผู้แปลต้องคำนึงถึงผู้อ่านด้วย และแปลแบบเป็นขั้นเป็นตอน เมื่อผู้แปลลงมือแปลแล้ว ส่งข้อมูลการแปลครั้งแรกให้ผู้ตรวจอ่านและตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ อาจเรียกได้ว่าเป็นการแปลครั้งที่ 1 จากนั้น นำการแก้ไขเรื่องแปลครั้งที่ 1 มาแปลอีกครั้ง โดยสามารถใช้หลักการแปล คือ ความถูกต้อง ความเป็นธรรมชาติและคงความหมายเดิม (Larson, 1998) ดังนี้ คือ

1. ความถูกต้อง ผู้แปลต้องให้ความสำคัญของความถูกต้องมากที่สุด เนื่องจากผู้อ่านอ่านงานแปลจากผู้แปล ซึ่งเป็นผู้รับสารโดยตรงและไม่สามารถเห็นต้นฉบับที่แท้จริง ดังนั้นเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่สัมฤทธิ์ผล ความถูกต้องจึงเปรียบเสมือนหัวใจหลักในการแปล
2. ความเป็นธรรมชาติการแปลให้ได้อารมณ์และความรู้สึกร่วมจนเกิดอรรถรสในการอ่าน เป็นสิ่งที่ผู้แปลต้องนำมาเป็นหลักในการแปล ซึ่งผู้อ่านต้องไม่ทราบเลยว่าเป็นภาษาที่แปลมา โดยอาจแปลซ้ำไปจนได้คำแปลที่มีความเป็นธรรมชาติในภาษาของวัฒนธรรมนั้นๆ หลักการแปลนี้จะเน้นไปที่ความหมาย (Meaning) ไม่ใช่รูปแบบ (Form)
3. ความหมายเดิม เมื่อผู้แปลแปลแล้ว มีคงความหมายเดิม เป็นจรรยาบรรณที่ดีของผู้แปลที่ไม่ใส่ทัศนคติส่วนตัว หรือความคิดเห็นใดๆ เข้าไปในงานแปล เมื่ออ่านต้นฉบับ และฉบับแปลแล้วมีความหมายเดิม แสดงว่างานแปลมีลักษณะการแปลที่ดี

โครงสร้างทางไวยากรณ์

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538) ได้กล่าวถึงความหมายของไวยากรณ์ว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้ความสามารถในการใช้ความรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ คำสรรพนาม การเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท การกำหนดหน้าที่ของภาษา เช่นการขอร้อง การเชื้อเชิญ และการอนุญาต เป็นต้น

เกศริน พนารังสรรค์ (2543) กล่าวว่า ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หรืออาจเรียกว่าโครงสร้างภาษาอังกฤษ จะเกี่ยวกับการนำศัพท์สำนวนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นหน่วยย่อย ในภาษามาเชื่อมโยง ที่สัมพันธ์กัน และเป็นการจัดระบบความหมายเพื่อให้สื่อสารได้ถูกต้องและสอดคล้องกับการใช้จริงตามลักษณะของภาษา เช่น คำนาม คำกริยา กริยาช่วย คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม กาล

วาจก (สภาพที่เป็นผู้ทำกริยาหรือผู้ถูกกระทำ) คำนำหน้านามชนิดต่างๆ คำบุพบท คำสันธาน การเรียง ลำดับคำในประโยค ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา เป็นต้น

Celce-Murcia & Hills (1998 อ้างถึงใน จินดารัตน์ สนธิรักษ์, 2545) ได้ให้ความหมายของไวยากรณ์วาเป็นกฎเกณฑ์ส่วนย่อย ที่ควบคุมลักษณะด้านเสียงและโครงสร้างประโยคของภาษาเป็นกฎเกณฑ์ที่เจ้าของภาษารู้ได้โดยอัตโนมัติ สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้องหรือ ประโยคใดผิดหลักไวยากรณ์ อีกทั้งไวยากรณ์ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจไวยากรณ์เพราะไวยากรณ์ให้คำอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาได้ และเมื่อเข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้ว จะส่งผลให้สามารถจดจำ และนำไปประยุกต์ใช้ได้ในสถานการณ์ใหม่ๆ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะเรียนภาษา โดยปราศจากการเรียนรู้ไวยากรณ์ผู้เรียนที่มีโครงสร้างของภาษาหรือความรู้ด้านไวยากรณ์ก็จะมีรูปแบบของภาษาอยู่ในสมองด้วย ซึ่งทำให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น ในส่วนของผู้สอนก็จำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาให้แก่ผู้เรียนด้วยแม้ว่าจะไม่สามารถแก้ไข ข้อผิดพลาดต่างๆ ทางภาษาได้หมดทุกข้อ แต่ผู้สอนก็ควรกำหนดลำดับขั้นในการแก้ไขผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน โดยในขั้นแรกเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ทางไวยากรณ์ในทันทีที่พบขณะที่เพิ่งสอนให้แก่ผู้เรียนไปต่อมาผู้สอนจึงกำหนดเกณฑ์ที่ระบุว่าต้องแก้ไขอะไรบ้าง โดยกำหนดเกณฑ์การแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ในระดับองค์รวม (Global Mistakes) และระดับส่วนย่อย (Local Mistakes) ซึ่งข้อผิดพลาดระดับองค์รวมหมายถึงข้อผิดพลาดทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ขั้นรุนแรงที่ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างประโยค หรือต่อความสัมพันธ์ขององค์ประกอบย่อยและองค์ประกอบหลักในประโยค ส่วนข้อผิดพลาดระดับส่วนย่อยหมายถึงข้อผิดพลาดที่เป็นปัญหาต่อองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งหรือต่อประโยคย่อยในประโยคที่ซับซ้อน

Richard (1939) เสนอว่า ไวยากรณ์คำว่า ความต่างของไวยากรณ์คำ คือ การอธิบายวากยสัมพันธ์โดยใช้เพียงแค่คำในการอธิบาย ไม่มีสิ่งที่เป็นวลีอนุพากย์ประโยค หรือการปฏิเสธการใช้กฎโครงสร้างวลี ในประโยค ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาเป็นความสัมพันธ์พื้นฐาน ที่ใช้เชื่อมโยงคำเข้าด้วยกัน และความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์อย่างประธาน (Subject) พวกนี้ก็ถือเป็นเรื่องพื้นฐานของทฤษฎีด้วย ไม่เหมือนทฤษฎีภาษาศาสตร์ความน่าจะเป็นอื่น ที่อาจมองว่าความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์เป็นสิ่งที่สร้างขึ้น (Derive) มาอีกที

ไวยากรณ์ถือเป็นหลักทางภาษาที่สำคัญมาก ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการจดจำเพื่อนำไปใช้กับการฟัง พูด อ่าน เขียน หากไม่มีกฎเกณฑ์ของภาษาหรือไวยากรณ์แล้ว การสื่อสารก็ยอมไม่บรรลุผล

นอกจากนี้ Ellis (1997, อ้างถึงใน Tharama, 2007) ได้กล่าวว่า โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษว่ามีความสำคัญดังนี้

1. ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์สามารถเปลี่ยน (โดยการฝึกฝน) ให้เป็นความรู้ที่จำเป็นต่อการสื่อสารได้ต่อไป

2. ผลจากการศึกษามากมาย ชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ได้รับเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์มีพัฒนาการทางภาษาได้ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ จึงสรุปได้ว่าการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ มีส่วนสนับสนุนพัฒนาการทางด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียน

บุญเลิศ วงศ์พรม (2545) ได้กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นหลักของภาษาซึ่งผู้เรียนสามารถ อาศัยเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว เป็นบรรทัดฐานเพื่อความเข้าใจภาษาที่ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง และอาศัยเป็นเกณฑ์ตัดสินว่า การใช้ภาษาแบบไหนถูกหรือผิดอย่างไร การรู้ศัพท์อย่างเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอ ที่จะเรียนรู้หรือใช้ภาษาได้ดีด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการฝึกฝนไวยากรณ์ ซึ่งก็คือการทำซ้ำๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ติดต่อกันจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทางภาษา นอกจากนี้ไวยากรณ์ยังมีความสำคัญต่อความสวยงามของถ้อยคำ ที่เป็นการปรุงแต่งรูปแบบภาษาให้มีอรรถรสมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า ไวยากรณ์มีความสำคัญในการเรียนภาษาอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือช่วยให้การสื่อสารนั้น ให้ประสบความสำเร็จ การสอนโครงสร้างไวยากรณ์มีส่วนสนับสนุนพัฒนาการทางด้านภาษาศาสตร์ เพราะการรู้ศัพท์อย่างเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอที่จะเรียนรู้หรือใช้ภาษาได้ดี

ทฤษฎีการวิเคราะห์ระบบคำ (Morphology)

ศิตา เยี่ยมขันติถาวร (2560) กล่าวว่า การวิเคราะห์เพื่อจำแนกชนิดของหน่วยคำในภาษาต่างๆ มีหลายวิธีเราสามารถจำแนกชนิดของหน่วยคำด้วยวิธีหรือเกณฑ์ต่างๆ ได้ดังนี้

1. การจำแนกตามการปรากฏของหน่วยคำ การวิเคราะห์เพื่อจำแนกชนิดของหน่วยคำอาจใช้วิธีการวิเคราะห์จากการปรากฏของหน่วยคำ โดยพิจารณาว่าหน่วยคำนั้นๆ ปรากฏตามลำพังหรือไม่ โดยวิธีนี้จะจำแนกหน่วยคำเป็น 2 ชนิด คือ หน่วยคำอิสระและหน่วยคำผูกพัน

1.1 หน่วยคำอิสระ (Free Morpheme) คือหน่วยคำที่ปรากฏตามลำพังได้และมีความหมายในตัวเอง เช่น dog, house, book เป็นต้น

1.2 หน่วยคำไม่อิสระ (Bound Morpheme) คือ หน่วยคำที่ไม่อาจปรากฏตามลำพังในประโยคได้ ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น im, in, il, ir ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น im - impossible, in – inexpensive, il – illegal, ir – irregular

2. การจำแนกตามหน้าที่ เราอาจวิเคราะห์หน่วยคำโดยจำแนกตามหน้าที่ ว่าหน่วยคำนั้นๆ เป็นหน่วยคำผัน หรือหน่วยคำคง

2.1 หน่วยคำผัน (Derivational Morpheme) คือ หน่วยคำที่ทำหน้าที่แปลงคำชนิดหนึ่งให้เป็นอีกชนิดหนึ่ง เช่น ness - sadness เป็นการแปลงจากคำคุณศัพท์เป็นคำนาม หรือเปลี่ยนความหมายของคำเดิม im- impolite

2.2 หน่วยคำคง (Inflectional Morpheme) หน่วยคำที่เติมเข้าไปที่หน่วยคำที่เป็นรากศัพท์เพื่อทำให้เกิดคำที่สามารถปรากฏในประโยคและมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์กับคำอื่นๆ ได้อย่างถูกต้อง หน่วยคำประเภทนี้มักจะอยู่ในรูปของคำเติมหลังหรือปัจจัย (suffix) เช่น ในหน่วยคำพหูพจน์ s - dogs รูปอดีตกาล ed - worked การเปรียบเทียบขั้นกว่า (comparative) er – smaller เป็นต้น

3. การจำแนกตามการประกอบคำ เมื่อจำแนกโดยพิจารณาจากวิธีการประกอบคำ หน่วยคำสามารถแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ หน่วยคำหลักและหน่วยคำประกอบ

3.1 หน่วยคำหลัก (Base Morpheme) คือ หน่วยคำที่จะใช้เป็นความหมายหลัก กล่าวคือการนำหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำมารวมกันนั้น จะมีหนึ่งหน่วยคำเป็นหน่วยคำหลัก เช่น คำว่า cats ประกอบด้วย 2 หน่วยคำ คือ cat และ s โดยมี cat เป็นหน่วยคำหลัก

3.2 หน่วยคำประกอบ (Affix) คือ หน่วยคำที่ไม่สามารถอยู่โดยลำพังได้ แบ่งออกเป็น หน่วยคำเติมหน้าและหน่วยคำเติมหลัง

3.2.1 หน่วยคำเติมหน้า หรืออุปสรรค (prefix) คือ หน่วยคำที่ใช้เติมหน้าหน่วยคำอื่น เป็นหน่วยคำที่ไม่อิสระ อาจแบ่งได้เป็น ชนิดที่ใช้นำหน้าคำนาม ชนิดที่ใช้นำหน้ากริยา และชนิดที่ใช้นำหน้าคำคุณศัพท์ เช่น il - illegal, ir - irregular, in - inexpensive

3.2.2 หน่วยคำเติมท้าย หรือปัจจัย (suffix) คือ หน่วยคำประกอบหลังหน่วยคำอื่น เป็นหน่วยคำไม่อิสระ ใช้เติมลงหลังหน่วยคำหลัก และทำหน้าที่เปลี่ยนชนิดของหน่วยคำหลัก

ตาราง 1 แสดงทฤษฎีการวิเคราะห์ระบบคำ

ลักษณะการเปลี่ยนรูปของระบบคำ		
เปลี่ยนกริยาให้เป็นนาม	Correction	-tion
เปลี่ยนนามให้เป็นคุณศัพท์	Useful	-ful
เปลี่ยนกริยาให้เป็นคุณศัพท์	Lovely	-li
เปลี่ยนคุณศัพท์ให้เป็นนาม	Happiness	-ness

ทฤษฎีระบบความหมายของคำหรืออรรถศาสตร์ (Semantic)

Saralamba (2019) กล่าวว่า ระบบความหมายของคำหรืออรรถศาสตร์ (เป็นสาขาย่อยของวิชาภาษาศาสตร์) นักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาอรรถศาสตร์ เขาต้องสนใจศึกษาว่า “คำ” สามารถอ้างถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในโลก และมโนทัศน์ต่างๆ ได้ โดยศึกษาความหมายของแต่ละคำศัพท์และสามารถพัฒนาด้านคำศัพท์ ในการศึกษาแนวทางอรรถศาสตร์คำศัพท์ ยังครอบคลุมการจำแนกประเภทความหมายของคำ การวิเคราะห์ความหมายของคำเป็นส่วนๆ การศึกษาความแตกต่างและความคล้ายคลึงทางโครงสร้างทางความหมาย เปรียบเทียบระหว่างภาษา รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกับความหมายของประโยค รวมทั้งการเชื่อมเครือข่ายของความหมาย

การศึกษาตามแนวทางดังกล่าวนอกจากจะศึกษาเพื่อหาความหมายของคำแต่ละคำในภาษาแล้ว พบว่าความหมายของแต่ละคำในภาษามีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน อาจเนื่องมาจากในการให้คำนิยามความหมายคำใดคำหนึ่ง จำเป็นต้องเชื่อมโยงกับคำอื่นๆ ในการอธิบายเสมอ

Saeed (1997, p. 57) กล่าวว่า “แม่ของฉันเป็นครู คำว่าแม่จะมีความสัมพันธ์กับคำว่าเพศหญิง เนื่องจากคำว่าแม่นั้น มีคำว่าเพศหญิงเป็นองค์ประกอบทางความหมาย” ทั้งนี้ความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำตามแนวอรรถศาสตร์ สามารถแบ่งประเภทได้ดังนี้

1. การเชื่อมโยงคำกับคำจ่ากลุ่มและคำลูกกลุ่ม Saeed (1977, p. 68) ได้อธิบายไว้ว่า ความสัมพันธ์ถึงการรวมกลุ่มไว้ด้วยกัน ด้วยคำที่แสดงถึงลักษณะโดยทั่วไปมากกว่า และในทางกลับกันอาจตอบสนองด้วยคำที่มีความหมายอ้างถึงสิ่งที่เป็นประเภทย่อยของสิ่งที่คำที่นำไปกระตุ้นอ้างถึง

2. การเชื่อมโยงกับคำร่วมระดับ Aitchison (1994, p. 74) ได้อธิบายความหมายการเชื่อมโยงกับคำร่วมระดับว่า หมายถึง การตอบสนองด้วยคำที่มีจำนวนรายละเอียดทางความหมายในระดับเดียวกันกับคำที่นำไปกระตุ้น และอยู่ภายในคำจ่ากลุ่มเดียวกัน

3. การเชื่อมโยงกับคำที่มีหมายตรงข้าม คือ การตอบสนองต่อคำด้วยคำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่นำไปกระตุ้น Saeed (1997, p. 66-68) ได้แบ่งคำที่มีความหมายตรงข้ามออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

3.1 คำทีมีความหมายตรงข้ามโดยทั่วไป คือ ความสัมพันธ์ระหว่างคำที่เมื่อเป็นบวกสำหรับสิ่งหนึ่งจะแสดงนัยที่เป็นลบของอีกสิ่งหนึ่งในลักษณะตรงกันข้าม

3.2 คำที่มีความหมายตรงข้ามแบบระดับ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างคำในลักษณะที่เมื่อบวกสำหรับสิ่งหนึ่งไม่ได้แสดงนัยที่เป็นลบของอีกสิ่งหนึ่ง

3.3 คำที่มีความหมายตรงข้ามแบบทิศทางตรงกันข้าม คือ ระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่ โดยเมื่อคำหนึ่งแสดงถึงการเคลื่อนที่ไปในทิศทางหนึ่ง อีกคำหนึ่งจะแสดงการเคลื่อนที่ในทิศทางที่ตรงกันข้าม

3.4 คำที่มีความหมายตรวกันข้ามแบบอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่งตามมุมมองเฉพาะบุคคล คือ การใช้คำที่อยู่ในคู่คำเดียวกัน แต่เลือกใช้แตกต่างกันตามมุมองของแต่ละบุคคล

3.5 คำที่มีความหมายตรงข้ามแบบจำพวกเดียวกัน คือ การที่จำพวกหรือชนิดประเภท ได้แบ่งสิ่งต่างๆ อย่างเป็นระบบ

4. การเชื่อมโยงกับคำพ้องความหมาย Saeed (1977, p. 65) ได้อธิบายการเชื่อมโยงกับคำพ้องความหมายว่า คือการเชื่อมโยงกับคำที่มีความหมายเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันกับคำที่นำมาทดลอง แต่ใช้คนละรูปภาษากับคำที่นำไปทดสอบทั้งในด้านรูปคำ หรือเสียงของคำ

5. การเชื่อมโยงกับคำระบุองค์รวม หรือคำระบุองค์ประกอบ การเชื่อมโยงกับคำระบุองค์รวม หรือองค์ประกอบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างรายการศัพท์ ในลักษณะที่ความหมายของคำหนึ่ง อ้างถึงการเป็น่วนประกอบ หรือส่วนหลักของอีกคำหนึ่ง

6. ความสัมพันธ์ระหว่างคำในลักษณะการรวมเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกัน Saeed (1997, p. 71) ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างคำในลักษณะที่คำหนึ่งเกิดจากการมีสิ่งที่คำกลุ่มตัวอย่างตอบสนองในจำนวนมาก หรือในปริมาณมาก หรือในทางกลับกัน เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่สิ่วที่คำที่กลุ่มตัวอย่างตอบสนองนั้นเกิดจากการมีสิ่งที่คำที่นำไปทดสอบอ้างถึงในจำนวนหรือปริมาณมาก

ทฤษฎีวากยสัมพันธ์สัมพันธ์ในการเชื่อมประโยค (Syntax)

Bowers (1993) and Baker (2003) เสนอว่าภาคแสดงนาม และภาคแสดงคุณศัพท์มีโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ที่แตกต่างจากภาคแสดงกริยา โดยแสดงนามและภาคแสดงคุณศัพท์อยู่ภายในการโพรเจ๊กชันของ Pred ที่เรียกว่า PredP (Predication Phrase) โดย Pred เป็นคำทำหน้าที่เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างนามวลีอ้างถึงและภาคแสดงนามและภาคแสดงคุณศัพท์

ในทางภาษาศาสตร์ วากยสัมพันธ์ หมายถึง การศึกษาหมวดคำ การประกอบคำขึ้นเป็นโครงสร้างที่ใหญ่ขึ้น ตามหลักไวยากรณ์ของภาษา และในภาษา "วากยสัมพันธ์" เป็นส่วนหนึ่งของหลักไวยกรณ์ที่กำหนดขึ้นเป็นหนึ่งในแบบแผน หรือไวยกรณ์ของภาษา วากยสัมพันธ์ และความเกี่ยวข้องของส่วนต่างๆ ในประโยค การศึกษากฎ หรือความสัมพันธ์ของภาษาอย่างเป็นแบบแผนที่ควบคุมการเรียงคำเป็นวลี และวลีเป็นประโยค เช่น

ส่วนใหญ่จะเรียงประโยค "ประธาน-กริยา-กรรม"
"ประธาน-กรรม-กริยา"
"กรรม-ประธาน-กริยา" จะพบน้อยมาก

คำกริยาวลี

Chafe (1970) and Masayoshi (1976) ได้ให้แนวคิดว่า คำกริยาสามารถแบ่งได้ 5 ลักษณะ ดังนี้

1. กริยาสภาพ (Stative Verb) หมายถึง คำกริยาที่ระบุถึงความเป็นความมีความคงอยู่ของสิ่งต่างๆ กล่าวคืออาจระบุถึงรูปร่าง สี เสียง กลิ่น รส คุณสมบัติการมีและการอยู่ของสิ่งใดๆ รวมทั้งลักษณะนิสัย ความสามารถ และภาพสรุปการกระทำของคน Chafe (1970, p. 98) เช่น คำกริยา "อ้วน" ในประโยค "ม้าอ้วน" "อ้วน" เป็นคำกริยาสภาพเพราะระบุถึงรูปร่างของ "ม้า"

2. กริยาเปลี่ยนแปลง (Process Verb) หมายถึง คำกริยาที่ระบุถึงการเปลี่ยนแปลงของสิ่งใดๆ กล่าวคืออาจระบุถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพ หรือเปลี่ยนแปลงที่โดยไม่ได้ใช้พลังของตนเอง เช่น คำกริยา "พัง" ในประโยค"บ้านพัง" ซึ่ง "พัง" เป็นคำกริยาเปลี่ยนแปลงเพราะแสดงการเปลี่ยนแปลงจากความสมบูรณ์เป็นสภาพพัง Chafe (1970, p. 99)

3. กริยาประสบการณ์ (Experiential Verb) หมายถึง คำกริยาที่ระบุถึงความรู้สึกนึกคิด หรือการรับรู้ ทางประสาทสัมผัสโดยธรรมชาติ ปราศจากเจตนาบังคับให้ประสาทสัมผัสทำงาน เช่น คำกริยา "ดีใจ" ใน ประโยค "แดงดีใจที่ได้รางวัล" ซึ่ง "ดีใจ" เป็นคำกริยาประสบการณ์เพราะระบุถึงความรู้สึกของ "แดง" Chafe (1970, p. 145)

4. กริยาอาการ (Action Verb) หมายถึง คำกริยาที่มีความหมายระบุถึงการแสดงอาการกิริยาใดๆ กล่าวคือ อาจเป็นการใช้พลังของตนเองบังคับให้ตนเปลี่ยนแปลงที่แสดงท่าทาง เปล่งเสียงหรือใช้ ประสาทสัมผัสทำงานโดยเจตนา เช่น คำกริยา "วิ่ง" ในประโยค "ม้าวิ่ง" ซึ่ง "วิ่ง" เป็นคำกริยาอาการ เพราะระบุถึงการใช้พลังบังคับให้ตัวเองเปลี่ยนแปลงที่ Chafe (1970, p. 99)

5. กริยาการีต (Causative Verb) หมายถึง คำกริยาที่แสดงสาเหตุและผล กล่าวคือมีความหมายว่า 'ทา ให้สิ่งใดๆเกิดการเปลี่ยนแปลง' เช่น คำกริยา "กิน" ใน "ม้ากินหญ้า" ซึ่ง "กิน" เป็นกริยาการีต เพราะ ระบุถึงสาเหตุคือ ม้าจะกิน และระบุถึงผลคือหญ้าถูกม้ากินลงไปในท้อง

Plook Creator (2560) ได้เสนอว่า Phrasal Verbs หรือ Two word verb คือ กริยาวลีเป็นการนำกริยามารวมกับ adverb หรือ preposition หรือทั้งสองคำ แล้วทำให้ความหมายของ

คำกริยาเปลี่ยนไปจากเดิม โดยการหลักการใช้ Phrasal Verbs ก่อนอื่นผู้ที่ศึกษาต้องมีความเข้าใจก่อนว่า กริยาวลี (Phrasal Verbs) นั้นแตกต่างกับ คำกริยาที่ต้องตามด้วยคำบุพบท เช่น

กริยาวลี (Phrasal Verbs) คือ กลุ่มคำที่ประกอบด้วยคำกริยาตามด้วย adverb, preposition หรือทั้งสองคำบุพบท แล้วมีความหมายใหม่ ไม่ตรงตัว เช่น see off หมายถึง ไปส่ง (เช่น ที่สนามบิน) มาจาก see เป็นกริยาแปลว่า เห็น รวมกับ off ที่เป็นบุพบทแปลว่า ออกจาก และกริยาวลีสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท

1. Separable Verbs คือ กริยาวลีที่สามารถแยก verb กับ preposition ได้ มักเป็นกริยาวลีที่ต้องการกรรม เช่น

call off = ยกเลิก

give out = แจก

look up = มองหา

try on = ลองสวม

turn on = เปิด (ไฟ)

turn off = ปิด (ไฟ)

ตัวอย่าง

Tom was giving <u>leaflets</u> out to everyone in front of the school.

หรือเขียนว่า Tom was giving out <u>leaflets</u> to everyone in front of the school.

(ทอมแจกใบปลิวให้ทุกคนที่หน้าโรงเรียน)

ข้อควรระวัง

1. ถ้ากรรมเป็นคำสรรพนามจะอยู่หน้า preposition เสมอ เช่น

You'll need to **do** <u>it</u> **over**.

แต่เขียนว่า You'll need to **do over** <u>it</u>. ไม่ได้

2. ถ้ากรรมเป็นกลุ่มคำยาว ๆ จะต้องอยู่หลังกริยาวลีเสมอ เช่น

She **put on** <u>a ridiculous red hat</u> to go to the party.

(เธอสวมหมวกสีแดงน่าตลกไปงานปาร์ตี้)

2. Inseparable Verbs คือ กริยาวลีที่ถ้ามีกรรมมารับจะไม่สามารถแยก verb กับ preposition จากกันได้ โดยกรรมจะวางไว้หลังกริยาวลีเสมอ เช่น

Look after = ดูแล เลี้ยงดู

Run into = พบโดยบังเอิญ

Cope with = จัดการกับ

Get on/off = ขึ้น/ลง (รถบัส, เรือ, เครื่องบิน, รถไฟ, จักรยาน, มอเตอร์ไซด์)

ตัวอย่าง

I always **run into** Nida at the mall.
(ฉันบังเอิญเจอนิดาที่ห้างสรรพสินค้าบ่อย ๆ)

We **get on** the bus here.
(พวกเราขึ้นรถบัสที่นี่)

Inseparable Verbs บางตัวก็ไม่ต้องมีกรรม เช่น

Carry on = ทำต่อไป

Come in = เข้ามาถึง

Grow up = เติบโต

Wake up = ตื่นนอน

ตัวอย่าง

He's really starting to **grow up** now.
(ตอนนี้เขาเริ่มเติบโตขึ้นแล้ว)

We have no choice but to **carry on**.
(พวกเราไม่ทางเลือกอื่น นอกจากทำต่อไป)

แต่ในบางครั้งคำกริยาวลีอาจมีบุพบทมากกว่า 1 ตัว ซึ่งเรียกว่า Three word phrasal verbs เช่น

Catch up with = ตามทัน

Run out of = หมด

Put up with = อดทนกับ

Look out for = เตรียมพร้อม

ตัวอย่าง

I can't **put up with** my roommate's noise any longer.
(ฉันไม่สามารถทนกับเสียงดัง ๆ ของเพื่อนร่วมห้องได้อีกต่อไป)

แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ

1. กริยาวลีบางตัวเป็น Separable (แยกได้) และนอกนั้นจะเป็น Inseparable (แยกไม่ได้) คือ กริยาวลีบางตัวเป็นทั้ง Separable และ Inseparable เช่น pass

out ถ้าเป็น Separable หมายถึง แจก แจกจ่าย แต่ถ้าเป็น Inseparable หมายถึง หมดสติ ไม่รู้สึกตัว

2. กริยาวลีแบบ Inseparable ต้องวางกรรมไว้หลัง preposition เสมอ
3. กริยาวลีแบบ Separable สามารถวางกรรมไว้ระหว่าง verb กับ preposition หรือจะวางกรรมไว้หลัง preposition เหมือนกริยาวลีแบบ Inseparable ก็ได้
4. ในกริยาวลีแบบ Separable ถ้ากรรมเป็นสรรพนาม ต้องวางกรรมไว้หน้า preposition เสมอ

คำกริยาที่ตามด้วยคำบุพบท (verb + preposition) คือ คำกริยาบางตัวที่บังคับว่าต้องมีคำบุพบทต่อท้าย แต่ความหมายของคำกริยาจะไม่เปลี่ยนไป เช่น believe in (เชื่อใน....), agree with (เห็นด้วยกับ...)

คำเฉพาะ

อลงกรณ์ พลอยแก้ว (2564) คำเฉพาะหรือศัพท์เฉพาะ คือ คำที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในศาสตร์แขนงต่างๆ จำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจความหมาย บางครั้งเรียกสั้นๆ ว่า ศัพท์วิชาการ

คำศัพท์ทางวิชาการ หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะวงการวิชาการ หรือวงการอาชีพ ส่วนมากจะพบในงานเขียนทางวิชาการ เช่น ตำรา บทความ หนังสืออ้างอิง หรือในการประชุมทางวิชาการ เช่น การอภิปราย การสัมมนา มักเป็นคำที่ผู้ศึกษาวิชาการนั้นๆ เข้าใจร่วมกันอย่างดี ส่วนผู้ที่ไม่ได้ศึกษาอาจไม่เข้าใจ ในการบัญญัติศัพท์ทางวิชาการ ราชบัณฑิตยสถานจะต้องใช้ผู้รู้ในวงการวิชาการนั้นๆ เช่น การแพทย์ วิศวกรรม เศรษฐศาสตร์ มาช่วยในการบัญญัติศัพท์

ลักษณะของศัพท์วิชาการ

1. ใช้ในทางวาทกรรมวิชาการ
2. มีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน
3. คำจำกัดความของศัพท์วิชาการอาจแตกต่างกันตามบริบท
4. มักเป็นคำสำคัญ (Keyword)

ตัวอย่างศัพท์วิชาการในสาขาต่างๆ

- ศัพท์สาขาวิทยาศาสตร์ เช่น คลอโรฟีลล์ การสังเคราะห์ด้วยแสง เซลล์ ฯลฯ
- ศัพท์ในวงการแพทย์ เช่น โคม่า ไอซียู โอพีดี อายุรแพทย์ วิสัญญีแพทย์ ศัลยแพทย์ ฯลฯ
- ศัพท์ในวงการศึกษา เช่น ความคิดรวบยอด แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยกิต

เทอม ฯลฯ

- ศัพท์วิชาการทั่วไป เช่น สารเสพติด โรคพิษสุราเรื้อรัง ฯลฯ

- ศัพท์ทางคณิตศาสตร์ เช่น เอกนาม พหุนาม ทฤษฎีบท สัจพจน์ จำนวนอตรรก
ยะ รากที่สอง ฯลฯ

- ศัพท์ทางเศรษฐศาสตร์ เช่น อุปสงค์ อุปทาน หุ้น ผู้ผลิต ผู้บริโภค เงินเฟ้อ ฯลฯ

- ศัพท์ในวงการธุรกิจ เช่น หุ้นบุริมสิทธิ์ ธุรกรรม งบดุล ไตรมาส ฯลฯ

- ศัพท์สาขากฎหมาย เช่น กระทงความ ลูกขุน ทนาย แก้ต่าง อาญาแผ่นดิน ไต่
สวน วินิจฉัย ฯลฯ

คำประสม

พิมลพรรณ์ บุญยะเสนา (2554) คำประสมภาษาอังกฤษแตกต่างจากคำประสมภาษาไทยในแง่ของโครงสร้างคำ ด้วยเหตุที่ว่า คำประสมภาษาอังกฤษจะประกอบขึ้นจาก ส่วนขยาย ตามด้วย ส่วนหลัก (Modifier-Head) โดยความหมายสำคัญจะอยู่ที่คำหลัก (Head) ซึ่งอยู่ท้ายคำ ส่วนคำที่อยู่ด้านหน้าคำหลักจะเป็นส่วนขยาย (Modifier) เช่น music + box

(คำขยาย + คำหลัก) หมายถึง หีบเพลง

ดังนั้น ในทางไวยกรณ์ส่วนประกอบคำหลัก จะเป็นตัวกำหนดประเภทของคำในแง่ความหมาย ส่วนประกอบคำหลักจะเป็นส่วนกำหนดความหมายสำคัญของคำประสม อมรา พงศาพิชญ์ (2525) กล่าวว่า “เมื่อมองผ่านกระบวนการเปรียบต่างภาษาทั้งสอง จะสามารถทำนายปัญหาได้ว่า ผู้เรียนมีแนวโน้มจะสร้างภาษาประสมดังกล่าวตามอิทธิพลของภาษาแม่” โดยข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นน่าจะเป็นไปตามระบบของภาษาแม่ ในกรณีนี้ เป็นเรื่องของโครงสร้างคำประสมในภาษาไทยที่ส่วนหลักจะมาก่อนส่วนขยาย (Head-Modifier) จึงอาจพบข้อผิดดังต่อไปนี้

1. มนุษย์กบ (frogman, diving man, scuba diver, diver) = human frog
2. หูฟัง (earphone, headphone, headset, handset, earplug) = ear listen
3. หีบเพลง (music box) = box song

อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นไม่ได้อยู่ในรูปของคำประสมเพียงอย่างเดียวแต่มีการกลายเป็น คำเดี่ยว (One Word) และเป็นวลี (Phrase) อันเนื่องมาจากภาวะความจำกัดของคำ

Plook Creator (2562) กล่าวว่า คำประสม หรือ (Compound Words) ในภาษาอังกฤษ คือ การนำคำสองคำหรือมากกว่าที่ทำหน้าที่เหมือนหรือต่างกันมารวมกันเป็นคำใหม่ มีความหมายใหม่ มีหลักการ 3 แบบ คือ

1. เขียนติดกัน เป็นการนำคำสองคำมาเขียนติดกันเป็นคำเดียวกันแล้วได้ความหมายใหม่ เช่น

home (บ้าน) + work (งาน) = homework (การบ้าน)

fire (ไฟ) + fly (บิน) = firefly (หิ่งห้อย)

bed (เตียง) + room (ห้อง) = ห้องนอน

2. เขียนแยกกันโดยไม่ใส่เครื่องหมาย hyphen (-) คั่น เช่น

ice (น้ำแข็ง) + cream (ครีม) = ice cream (ไอศกรีม)

full (เต็ม) + moon (พระจันทร์) = full moon (พระจันทร์เต็มดวง, เดือนเพ็ญ)

taxi (รถแท็กซี่) + driver (คนขับรถ) = taxi driver (คนขับรถแท็กซี่)

3. เขียนแยกกันโดยมีเครื่องหมาย hyphen (-) คั่น เช่น

daughter (ลูกสาว) + in (ใน) + law (กฎหมาย) = daughter-in-law (ลูกสะใภ้)

merry (ร่าเริง, สนุกสนาน) + go (ไป) + round (หมุนรอบ) = merry-go-round (ม้าหมุน)

over (เหนือ, บน) + the + counter (เคาท์เตอร์หรือโต๊ะขนาดยาว) = over-the-counter (ซื้อโดยตรง)

ประเภทของคำประสม

1. Compound noun คือ คำสองคำหรือมากกว่ามาประสมกันโดยคำหน้าเป็นคำขยายคำหลังเป็นคำหลัก เมื่อประสมกันแล้วจะได้ความหมายใหม่และทำหน้าที่เป็นคำนาม โดยรูปแบบการเขียนมีทั้งเขียนติดกัน เขียนแยกแบบมี hyphen (-) คั่น และเขียนแยกแบบไม่มี hyphen (-) คั่น ซึ่ง Compound noun สามารถเกิดได้จากคำหลายประเภทมาประสมกัน ดังนี้

1.1 Noun + Noun เช่น

tooth + paste = toothpaste (ยาสีฟัน)

foot + ball = football (ฟุตบอล)

air + port = airport (สนามบิน)

sun + flower = sunflower (ดอกทานตะวัน)

life + time = lifetime (ตลอดชีวิต, ชั่วชีวิต)

1.2 Noun + Verb เช่น

hair + cut = haircut (ทรงผม, การตัดผม)

car + go = cargo (สินค้า)

moon + walk = moonwalk (ท่าเต้นมูนวอล์ก)

hand + shake = handshake (การจับมือ)

rain + fall = rainfall (ปริมาณน้ำฝน)

1.3 Noun + Preposition เช่น

hanger + on = hanger on (ไม้แขวนเสื้อ)

son + in + law = son-in-law (ลูกเขย)

mother + in + law = mother-in-law (แม่ยาย)

1.4 Verb + noun โดย verb จะเป็นรูป v.ing หรือ Gerund เช่น

washing + machine = washing machine (เครื่องซักผ้า)

swimming + pool = swimming pool (สระว่ายน้ำ)

driving + licence = driving licence (ใบขับขี่)

1.5 Verb + Preposition เช่น

look + out = lookout (การระมัดระวัง, การเฝ้าดู)

check + in = check-in (เช็กอิน หรือการลงทะเบียนเข้าพัก)

turn + about = turnabout (การหมุนรอบ, การหันกลับ, การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น)

1.6 Preposition + Noun เช่น

under + world = underworld (ยมโลก, พวกนักเลง)

on + looker = onlooker (ผู้เห็นเหตุการณ์, ผู้ดู, ผู้ชม)

1.7 Adjective + Noun เช่น

gentle + man = gentleman (สุภาพบุรุษ)

black + smith = blacksmith (ช่างตีเหล็ก)

loud + speaker = loudspeaker (ลำโพง, เครื่องกระจายเสียง)

monthly + ticket = monthly ticket (ตั๋วรายเดือน)

common + room = common room (ห้องรวม, ห้องโถงพักผ่อนของนักศึกษา)

1.8 Adjective + Verb เช่น

slow + down = slowdown (การถ่วงงาน)

dry + cleaning = dry-cleaning (การซักแห้ง)

1.9 Preposition + Verb เช่น

out + put = output (ผลผลิต)

over + throw = overthrow (ความล้มเหลว, การล้มล้าง)

กฎการทำคำประสม (Compound Nouns) เป็นพหูพจน์ และแสดงความเป็นเจ้าของ

1. การทำ Compound Nouns เป็นรูปพหูพจน์ (Plural) โดยเฉพาะคำที่มี hyphens โดยปกติสามารถใส่ “s” ไปที่คำนามได้ เช่น daughters-in-law และบางครั้ง “s” จะอยู่ท้ายคำ เช่น go-betweens, higher-ups ตามแบบฟอร์มมักจะเติม “s” ที่ท้ายคำนาม เช่น full moons.

2. การทำ Compound Nouns ให้อยู่ในรูปแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive) โดยปกติจะเติม apostrophe s (’s) ไปที่ท้ายคำ เช่น son-in-law’s car (รถของลูกเขย) ถ้า Compound word ที่เป็นพหูพจน์สามารถเติม “s” และใส่ ’s ได้ แต่จะผิดแปลกไปนิดหน่อย เช่น daughters-in-law’s attire. ดังนั้นหากเป็นไปได้ ควรเปลี่ยนประโยคใหม่เป็น the attire of the daughters-in-law. จึงจะดีกว่า เพราะคำประสมที่เป็นพหูพจน์ไม่จำเป็นต้องแสดงความเป็นเจ้าของ

2. Compound Adjective คือการนำคำสองคำมาประสมกันแล้วได้ความหมายใหม่ ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ โดยปกติจะมีเครื่องหมาย hyphen (-) คั่นระหว่างสองคำหรือมากกว่า คำประเภทต่างๆ มาประสมกัน

เป็น Compound Adjective ดังนี้

2.1 Adjective + Adjective เช่น

a dark-blue uniform (เครื่องแบบสีน้ำเงินเข้ม)

2.2 Adjective + Noun เช่น

a last-minute decision (การตัดสินใจเพียงชั่วเวลาสั้น ๆ)

2.3 Noun + Adjective เช่น

a world-famous restaurant (ร้านอาหารที่มีมีชื่อก้องโลก)

a navy-blue shirt (เสื้อสีกรมท่า)

นอกจากนี้ยังมี Compound Adjective ที่เกิดจาก จำนวน + ช่วงเวลา โดยคำที่แทนช่วงเวลานั้นจะอยู่ในรูปเอกพจน์หรือคำนามเอกพจน์ และมีเครื่องหมาย hyphen คั่นด้วย เช่น

a ten-minute delay (ล่าช้า 10 นาที)

a two-week vacation (พักร้อน 2 สัปดาห์)

a seventeen-year-old girl (เด็กสาวอายุ 17 ปี)

ข้อควรระวัง : เราจะเขียนจำนวนด้วยตัวหนังสือ จะไม่เขียนเป็นตัวเลข

2.4 Adjective/Adverb/Noun + Past Participle (V.3) เช่น

a strong-willed child (เด็กดื้อรั้น, เด็กหัวแข็ง)

narrow-minded people (คนใจแคบ)

a highly esteemed businessman (นักธุรกิจที่ได้รับการยกย่อง)

a home-made cake (เค้กที่ทำเองที่บ้าน)

2.5 Adjective/Adverb/Noun + Present Participle (V.ing) เช่น

a good-looking girl (ดูดี, มีหน้าตาดี)

a far-reaching effect (ผลกระทบที่มีอิทธิพลในวงกว้าง)

a heart-breaking story (เรื่องราวที่สะเทือนใจ)

2.6 Adjective + Noun เติม ed เช่น

a blue-eyed boy (เด็กชายที่มีตาสีฟ้า)

a green-uniformed soldier (ทหารเครื่องแบบสีเขียว)

คำทับศัพท์

เลิศศิริร์ บวรกิตติ (2552) กล่าวว่า การเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นคำภาษาไทย ยังคงมีหลากหลายรูปแบบ แตกต่างกันในในต่างสถาบันหรือแม้สภาบันเดียวกัน และแตกต่างกันในกลุ่มนักวิชาการโดยแนวคิดและอุดมการณ์ โดยที่ราชบัณฑิตยสถานเป็นหน่วยงานทางการที่กำหนดการใช้ภาษาของชาติ ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติ และมีบุคคลส่วนหนึ่งยึดมั่นถือมั่นต่อวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างออกไป โดยความเห็นว่าเป็นรูปแบบปฏิบัติเหมาะสำหรับการใช้ในศาสตร์สาขาที่แตกต่างกัน คือใช้เป็นภาษาเฉพาะการ (Jargon)

หลักเกณฑ์การทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน

ใช้การเขียนทับศัพทภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยโดยวิธีการถ่ายเสียงและถอดอักษร เช่น

โครมาโทพลาซึม	(chromatoplasm)
เจสโซ	(gesso)
พอลิเมอร์	(polymer)

ซึ่งอาศัยการถ่ายเสียงสระให้ถอดตามการออกเสียงได้ถูกต้อง ความเห็นของผู้เขียนและอีกหลายคณะ การถ่ายเสียงหรือถอดเสียง (Transcription) ให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่ยาก เพราะไม่เพียงแต่ความยากในการถ่ายเสียงสระภาษาไทยให้ถูกต้องแล้ว คำถ่ายทับศัพท์ที่ออกมาอาจจะมีรูปร่างวิกลหรือเสียงพิกล เช่น

โครมาโทพลาซึม เมื่ออ่านออกเสียงตามภาษาเขียน ทั้งคนไทยและคนต่างประเทศคงฟังไม่รู้เรื่อง บุคคลบางกลุ่มจึงนิยมเขียนคำทับศัพท์แบบถอดหรือทับตัวอักษร โดยกำหนดอักษรที่แน่นอนเพื่อความตรงกันสม่ำเสมอ เช่น

C	คือ ซ.โซ่
K	คือ ต.คน หรือ ค.ควาย
T	คือ ท.ทหาร
TH	คือ ธ.ธง

การถ่ายอักษรจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถนึกถึงคำอักษรภาษาเดิมได้ถูกต้องและแม่นยำ แพทย์ส่วนใหญ่จะนิยมการถ่ายอักษร เพื่อป้องกันการถ่ายศัพท์กลับคืนสับสัน เช่น

ธัยรอยด์	(thyroid)
ไทรอยด์	(tiroid)

พิมพันธุ์ เดชะคุปต์ (2558) กล่าวว่า การทับศัพท์ (Transcription or Transliteration) การทับศัพท์ หมายถึงการใช้ภาษาอังกฤษเขียนคำภาษาไทยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การถ่ายเสียง (Transcription) การถอดเสียงไทยเป็นอักษรโรมันโดยให้ออกเสียงตรงกับภาษาไทย เช่น

บ้านหม้อ	Bam Mor
อยู่ไฟ	Yu fai
ผ้านุ่ง	Pa nung ชะคุป

2. การถอดอักษร (Transliteration) คือ การแทนตัวอักษรอย่างตรงตัวสามารถถอดกลับไปกลับมาได้อย่างสะดวก แต่อ่านไม่ได้ เช่น

Mahidol ออกเสียง don แต่ใช้อักษร 1 แทน ล

หรือ จักรพงศ์ Chakrabongse ออกเสียง bong แต่ใช้อักษร se แทน ศ

คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย

คำศัพท์ที่มีหลายความหมายหลายนัย หรือคำหลายความหมาย คือปรากฏการณ์ที่คำหนึ่งคำสามารถมีได้หลายความหมายเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของภาษาที่พบได้ทั่วไปในภาษาต่างๆ ทั่วโลก กล่าวคือไม่จำเป็นต้องมีคำใช้สำหรับทุกความหมาย หรือทุกมโนทัศน์ (Concept) เพราะไม่เช่นนั้นคำในภาษาก็จะมีมากมาย และขัดกับหลักการประหยัด ทางภาษา (Economy) แต่ในทางภาษา นอกจากปรากฏการณ์คำหนึ่งคำมีได้หลายความหมายแล้ว ก็ยังมีปรากฏการณ์ที่หนึ่ง

มโนทัศน์สามารถแทนได้ด้วยคำหลายคำได้ด้วยเช่นกัน เกิดเป็นคำพ้องความหมาย (Synonym) ขึ้นมา

การอธิบายความหมายหรือลักษณะของคำหลายความหมายในทางภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่มักจะอธิบายควบคู่ไปกับคำพ้องรูป (Homonymy) เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาได้เข้าใจและเห็นความแตกต่างของลักษณะของคำทั้งสองชนิดนี้ได้ชัดเจนเนื่องจาก ทั้ง Homonymy และ Polysemy ต่างถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มของคำที่มีความกำกวม ทางความหมาย (Ambiguity)

โดยที่มโนทัศน์ Homonymy คือ ปรากฏการณ์ที่คำในภาษาบังเอิญเหมือนกันโดยที่ความหมายของคำไม่ได้มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกัน ซึ่งคำที่บังเอิญเหมือนกันนั้นจัดว่าเป็นคนละ หน่วยศัพท์ (Lexeme) กัน ในขณะที่มโนทัศน์ Polysemy คือ ปรากฏการณ์ที่คำเดียวหรือหน่วย ศัพท์เดียวมีความหมายหลายความหมาย ซึ่งความหมายต่างๆ เหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน Saeed (2004) and Murphy (2010)

สิ่งสำคัญที่มักนำมาใช้แยกความแตกต่างระหว่างคำพ้องรูปและคำหลายความหมาย คือ ความสัมพันธ์กันทางความหมาย ถ้าความหมายของคำมีความสัมพันธ์กันก็จะจัดให้เป็นความหมายของคำเดียวกันกลายเป็นคำหลายความหมาย แต่ถ้าความหมายของคำไม่มีความสัมพันธ์กันก็จะจัดให้เป็นคำพ้องรูป ซึ่งเกณฑ์ที่มักนำมาใช้ตัดสินว่าความหมายมีความสัมพันธ์กัน คือ การศึกษาดูประวัติความเป็นมาของคำและการใช้สัญชาตญาณของเจ้าของภาษา

Ravin & Leacock (2006) ในการศึกษาดูประวัติความเป็นมาของคำ จะตัดสินให้คำ 2 คำเป็นคำพ้องรูป หรือพ้องเสียง เมื่อประวัติของคำทั้ง 2 คำ มีความเป็นมาต่างกัน โดยถือว่ารูปหรือเสียงที่เหมือนกันนั้น เกิดจากความบังเอิญ อย่างไรก็ตาม การใช้วิธีการศึกษาดูประวัติความเป็นมาของคำก็ยังเป็นปัญหาในบางครั้ง ในการแยกคำพ้องรูปออกจากคำหลายความหมาย เนื่องจากมีคำบางคำเมื่อพิจารณาเฉพาะความหมายแล้ว จะรู้สึกว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกัน แต่เมื่อได้วิเคราะห์ไปถึงความเป็นมาของคำแล้วจะพบว่ามีความเกี่ยวข้องกัน

อีกวิธีหนึ่งที่นำมาใช้แยกความต่างระหว่างคำพ้องรูปกับคำหลายความหมายคือการใช้ความสามารถทางภาษาของเจ้าของภาษา ตัดสินว่าความหมายเหล่านั้นสัมพันธ์กันหรือไม่ หาก เจ้าของ

ภาษาพิจารณาดูแล้ว เห็นว่าความหมายเหล่านั้นสัมพันธ์กันก็จะตัดสินให้เป็นคำหลายความหมาย แต่ถ้าไม่สัมพันธ์กันก็จะให้เป็นคำพ้องรูปแทน

จากหลักเกณฑ์ที่กล่าวไปจะเห็นว่ายังเป็นเกณฑ์ที่ไม่สามารถนำมาใช้ตัดสินคำศัพท์ได้ทุกคำว่าควรเป็นคำหลายความหมายหรือคำพ้องรูป สิ่งที่แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าหลักเกณฑ์ยังมีข้อบกพร่องอยู่ คือพจนานุกรมคำศัพท์ ในพจนานุกรม คำที่เป็นคำพ้องรูปจะแยกไว้ เป็นคนละคำศัพท์ แต่ถ้าเป็นคำหลายความหมาย ความหมายต่างๆ จะรวมไว้อยู่ในคำศัพท์เดียว เมื่อลอง

เปรียบเทียบพจนานุกรมคำศัพท์ต่างๆ แล้วจะพบว่าจำนวนความหมายของคำบางคำมีไม่เท่ากัน นั่นหมายความว่าเกณฑ์การแบ่งความหมายของนักพจนานุกรมแต่ละคนไม่เหมือนกัน ซึ่ง Fillmore & Atkins (2006) ได้ให้ข้อสังเกตว่าการจะจับคู่ความหมายของคำจากพจนานุกรมหนึ่ง ไปหาอีกพจนานุกรมนั้นแทบเป็นไปไม่ได้เลย แม้แต่กับคำที่มีความหมายกำกวมไม่มากก็ตาม

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย

ทฤษฎีสำคัญที่เกี่ยวข้องกับคำหลายความหมายมีอยู่ 2 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีต้นแบบ และทฤษฎีคำหลายความหมายอย่างมีหลักการ (Principled Polysemy) ทฤษฎีต้นแบบมีแนวคิดที่สำคัญ คือ ความหมายที่เป็นศูนย์รวมของความหมายอื่นๆ จะถือว่าเป็นความหมายต้นแบบของคำนั้นๆ และความหมายอื่นๆ ก็ปรับเปลี่ยนคุณสมบัติบางอย่างจากความหมายต้นแบบทำให้เกิดเป็นคำหลายความหมาย อย่างไรก็ตามทฤษฎีนี้ยังมีข้อบกพร่องที่ไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอนในการหาความหมายของคำ รวมถึงใช้ความเห็นของผู้วิเคราะห์ในการแยกความหมายของคำมากเกินไป ดังนั้นทฤษฎีคำหลายความหมายอย่างมีหลักการจึงเกิดขึ้นเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องดังกล่าว

1. ทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ทฤษฎีนี้ Rosch ได้พัฒนาขึ้นในช่วงยุคปีค.ศ.1970 จากการทดลองของ (Ravin & Leacock, 2006) อ้างจากงานวิจัยของ Rosch (1977) พบว่าคนเราจะจัดกลุ่มวัตถุโดยการนำเอาวัตถุนั้นไปเทียบกับสิ่งที่เป็นต้นแบบของกลุ่มนั้นๆ ซึ่งลักษณะของการจัดกลุ่มนั้นจะคล้ายกับแนวคิดเรื่องระดับชั้น (Hierarchy) เช่น “สุนัขเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เป็นสัตว์และเป็นสิ่งมีชีวิต” จะเห็นว่ากลุ่มที่สุนัขอยู่มีลักษณะเรียงลำดับจากกลุ่มเล็กไปหากลุ่มใหญ่ แต่ถ้าเป็นระดับชั้นทางมโนทัศน์ (Conceptual Category) จะไม่มีการแบ่งแยกเป็นกลุ่มจากกันชัดเจน แต่จะมีลักษณะเป็นระดับ ความใกล้ (Degree) หรือไกล จากลักษณะต้นแบบ Rosch ได้เสนอโมเดลลักษณะต้นแบบไว้ 2 โมเดล คือ แบบที่มีต้นแบบเพียงแบบเดียว เป็นศูนย์รวมของคุณสมบัติต่างๆ กับแบบที่มีต้นแบบหลายต้นแบบ และแต่ละต้นแบบจะมีชุดของคุณสมบัติต่างๆ แตกต่างกันออกไป โดยที่คุณสมบัตินี้ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ซึ่งรูปแบบหลังนี้นักภาษาศาสตร์ได้นำมาปรับใช้กับการวิเคราะห์คำหลายความหมาย

2. ทฤษฎีคำหลายความหมายอย่างมีหลักการ (Principled Polysemy) คือทฤษฎีนี้ Vyvyan Evans และ Andrea Tyler พัฒนาขึ้นเพื่อหาหลักการที่มีลักษณะเป็นภววิสัย (Objectivity) ในการแยกความหมายของคำหลายความหมาย เนื่องจากแนวคิดของ Lakoff ที่ผ่านมาถูกวิจารณ์ว่าไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการแยกความหมาย และใช้ความเห็นของผู้วิเคราะห์เป็นหลักในการหาความหมายและแยกความหมายของคำ มีลักษณะเป็นอัตวิสัย (Subjectivity) มากเกินไป สำหรับทฤษฎีคำหลายความหมายอย่างมีหลักการนี้พยายามหาหลักเกณฑ์เพื่อให้สามารถแยกความหมาย (Evans & Tyler, 2003;/Evans & Green, 2006) ต่อไปนี้ได้

2.1 หาความหมายที่เป็นต้นแบบหรือความหมาย ของกลุ่มความหมายได้

2.2 แยกความหมายต่างๆ ของคำหลายความหมายได้รวมถึงแยกความหมายที่ไม่ต้องอาศัยบริบทออกจากความหมายที่ต้องอาศัยบริบท (Context-Dependent) ได้ หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าเป็นการแยกระหว่างความหมายของคำจริงๆ ออกจากความหมายที่ไม่ชัดเจน คลุมเครือ

สำนวนภาษา

เฉลิมศรี จันทสิงห (2529) กล่าวว่า สำนวนเป็นสิ่งที่ใช่พูดกัน เป็นความเปรียบ เป็นการใช คำมุงใหมีความหมายผิดไปจากความหมายโดยปกติของคำนั้น อาจใชเป็นการเปรียบเทียบ เปรียบเปรยในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง บางครั้งใชหลีกเลี่ยงการพูดถึงเรื่องไม่สุภาพหรือสิ่งที่ไม่น่าพูดถึง โดยใชคำพูดแบบออมๆ แทน รวมทั้งยังกลาวถึงสำนวนที่เป็นคำปรียบเทียบ ซึ่งใชและเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในสังคมภาษาใดภาษาหนึ่ง ได้แก คำพังเพย (Sayings) และหากคำพังเพยนั้นมีใจความเป็นการใหคติเตือนใจในการดำเนินชีวิตก็จะกลายเป็นคำสุภาษิต (Proverbs)

นอกจากนี้ ชัชวดี ศรลัมพ (2538, หน้า 25) ยังได้กลาวถึงสำนวนไวว่า “สำนวน หมายถึงขอความที่แสดงการเปรียบเทียบของ 2 สิ่งที่มีคุณสมบัติหรือลักษณะร่วมกันในบางแงและตางกันในบางแง ในเวลาเดียวกัน สำนวนแต่ละสำนวนจะเป็นการนำเสนอความคิดใดความคิดหนึ่ง โดยผ่านคำหรือข้อความซึ่งอางถึงอีกสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นเทากับมีบทบาทสื่อใหเราเขาถึงความคิดที่กลาวถึงในตอนแรก”

คำนิยามของสำนวน

คำนิยามของคำวา “สำนวน” ที่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมและได้ใหจำกัดความ สำหรับคำวา สำนวน ในงานวิจัยชิ้นนี้ สำนวน คือ ถอยคำที่เรียบเรียง โวหาร ถอยคำหรือขอความที่กลาวสืบตอกันมา ชานาน มีความหมายไมตรงตามตัวหรือมีความหมายแฝงอยู (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, น. 1227)

Idiom (n.) a group of words established by usage as having a meaning not deducible from those of the individual word (e.g. over the moon) a form of expression natural to a language, person, or a group.

ทฤษฎีการหาข้อผิดพลาด

Richards & Richard (2002) ข้อผิดพลาดคือการใช้คำการพูดหรือรายการทางไวยากรณ์ในลักษณะที่ดูเหมือนไม่สมบูรณ์และมีนัยสำคัญของการเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์

Norrish (1983, p. 7) ถือว่าเป็นความเบี่ยงเบนอย่างเป็นระบบที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างและเข้าใจผิดอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามความพยายามที่จะใส่ข้อผิดพลาดลงในบริบทได้ไปพร้อมกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาและกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองเสมอ

Hendrickson (1987) กล่าวว่าข้อผิดพลาดเป็น 'สัญญาณ' ที่บ่งบอกถึงกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจริงและ ที่ผู้เรียนยังไม่เชี่ยวชาญหรือแสดงความสามารถที่มีโครงสร้างที่ดี ในภาษาเป้าหมาย

คำจำกัดความทั้งหมดดูเหมือนจะเน้นไปที่ความเบี่ยงเบน อย่างเป็นระบบที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรู้ภาษาหรือการบ่งชี้สถานการณ์จริงของผู้เรียนภาษาเอง ซึ่งจะช่วยผู้ตรวจสอบในภายหลังไม่ว่าจะเป็นนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งครูสอนภาษาในการแก้ปัญหา ตามแนวทางใดวิธีหนึ่งที่ถกเถียงกันในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด การเกิดข้อผิดพลาดไม่เพียงแต่บ่งชี้ว่าผู้เรียนยังไม่ได้เรียนรู้บางอย่างเท่านั้น แต่ยังช่วยให้นักภาษาศาสตร์ทราบด้วยว่าวิธีการสอนที่ใช้นั้นได้ผลหรือไม่ จะต้องมีการเปลี่ยนแปลง

Chomsky (1965) ได้อธิบายถึงความสามารถและประสิทธิภาพที่แตกต่างซึ่งในภายหลังการระบุข้อผิดพลาด และข้อผิดพลาดจะเป็นไปได้ กล่าวว่า “ดังนั้นเราจึงสร้างความแตกต่างพื้นฐานระหว่างความสามารถ (ความรู้ของผู้พูด - ผู้ฟังเกี่ยวกับภาษาของเขา) และประสิทธิภาพ (การใช้ภาษาจริงในสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม)” และกล่าวอีกนัยหนึ่งข้อผิดพลาดถือเป็นข้อบ่งชี้ของการเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์และผู้พูดหรือผู้ฟัง ยังไม่ได้สะสมความรู้ภาษาที่พึงพอใจซึ่งสามารถช่วยหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาศาสตร์ในทางที่ผิด ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถมีความสำคัญเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าความสามารถของผู้พูดถูกตัดสินโดยข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับปริมาณข้อมูลทางภาษาที่เขาหรือเธอได้รับอย่างไรก็ตามประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาจริงไม่ได้แสดงถึงความรู้ทางภาษาที่ผู้พูดมี ตามที่ Richards & Richard (2002) กล่าวไว้ผู้คนอาจมีความสามารถในการสร้างประโยคที่ยาวไม่สิ้นสุด แต่เมื่อพวกเขาพยายามใช้ความรู้นี้ (เพื่อ "ดำเนินการ") มีสาเหตุหลายประการที่ทำให้พวกเขา จำกัด จำนวนคำคุณศัพท์คำวิเศษณ์ และประโยคในประโยคใดประโยคหนึ่ง สถานะที่แท้จริงของผู้พูดเกี่ยวข้องและมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของผู้พูดโดยการทำให้เกิดประสิทธิภาพที่ดีหรือผิดพลาด

แนวทางการหาข้อผิดพลาด

Richards & Richard (2002) ได้พัฒนาเป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ในทศวรรษที่ 1960 และเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่าภาษาแม่ไม่ใช่ภาษาหลักและเป็นแหล่งเดียวของข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียน

Hashim (1999) กล่าวว่าเอฟเฟกต์ ภาษามีความซับซ้อนมากขึ้นและข้อผิดพลาดเหล่านี้อาจเกิดขึ้นได้แม้กระทั่งจากภาษาเป้าหมายเองและจากกลยุทธ์การสื่อสารที่ประยุกต์ใช้ตลอดจนประเภทและคุณภาพของคำแนะนำภาษาที่สอง

ในการเรียนรู้ภาษาที่สองการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการศึกษาชนิดและสาเหตุของข้อผิดพลาดภาษา ข้อผิดพลาดถูกจัดประเภทดังนี้

- กิริยา (กล่าวคือระดับของความสามารถในการพูด, การเขียน , การอ่าน , การฟัง)
- ระดับภาษา (เช่นการออกเสียง , ไวยากรณ์ , คำศัพท์ , รูปแบบ)
- แบบฟอร์ม (เช่นการละเว้นการแทรกการทดแทน)
- ประเภท (ข้อผิดพลาดอย่างเป็นระบบ / ข้อผิดพลาดในความสามารถเทียบกับข้อผิดพลาด / ข้อผิดพลาดในการปฏิบัติงานเป็นครั้งคราว)
- สาเหตุ (เช่นการรบกวน , ข้ามภาษา)
- บรรทัดฐานกับระบบ

ประเภทของข้อผิดพลาด

จากการศึกษาทฤษฎีการหาข้อผิดพลาดแล้ว สามารถแบ่งประเภทของข้อผิดพลาดได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดระหว่างภาษาเกิดจากการรบกวนของภาษาพื้นเมือง
2. ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้กฎเฉพาะของภาษาเป้าหมายในทางที่ผิด
3. เป็นผลมาจากผู้เรียนสร้างรูปแบบทางภาษาที่เรียบง่ายกว่าที่พบในภาษาเป้าหมาย
4. ข้อผิดพลาดในการพัฒนา
5. ข้อผิดพลาดในการหลีกเลี่ยง
6. ข้อผิดพลาดของการผลิตมากเกินไป

ทฤษฎีวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของภาษา

ทฤษฎีการวิเคราะห์ขั้นตอนข้อผิดพลาดของ Corder (1976) คือ อิทธิพลต่อการทฤษฎีวิเคราะห์ข้อผิดพลาด มาก เนื่องจาก Coder เป็นคนแรกที่ได้เสนอขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านภาษา มี 5 ขั้นตอนดังนี้

Rod (1994, p. 47-71)

1. การเก็บตัวอย่างข้อผิดพลาดจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ระบุลักษณะข้อผิดพลาด
3. บรรยายข้อผิดพลาด
4. การอธิบายข้อผิดพลาด
5. การประเมินข้อผิดพลาด

การเก็บตัวอย่างข้อผิดพลาดจากกลุ่มตัวอย่าง

1. การเก็บข้อมูลจากภาษาพูดและการเก็บข้อมูลจากภาษาเขียน ในการเก็บข้อมูลจากภาษาพูด จะเป็นการเก็บจากการสัมภาษณ์และการสนทนา ในการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์นั้น ผู้เก็บข้อมูล จะใช้ วิธีทดลอง ทดสอบ สังเกต ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เพื่อประเมินผลสำหรับการเขียนนั้นจะเป็นการเก็บ ข้อมูลในรูปแบบให้เขียนบทความ ตอบแบบสอบถาม หรือการเขียนบรรยาย โดยนำข้อมูลการเขียน มาวิเคราะห์ข้อผิดพลาด โดยสรุปการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจะพิจารณากลุ่มตัวอย่างในด้านพื้นฐานภาษา การแทรกแซงจากภาษาแม่และประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่าง ปัญหาสำหรับการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือแยกแยะกลุ่มข้อมูลได้ยากกว่าปัญหาหรือข้อผิดพลาด ในแต่ละประเภทวาเกิดจากสาเหตุอะไร

2. ระบุลักษณะข้อผิดพลาด ข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง Corder (1976) ได้แบ่งประเภทข้อผิดไว้ 3 ประเภทคือ

2.1 ข้อผิดพลาด หมายถึง การผิดพลาดที่ผู้เรียนไม่รู้ตัว สามารถแบ่งออกได้อีกดังนี้

- ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเริ่มต้นจับหลักการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียน
- ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลืม
- ข้อผิดพลาดที่เกิดจากประสบการณ์ดั้งเดิมของผู้เรียน

2.2 ความผิดพลาด หมายถึง การเกิดขึ้นจากการเผอเรอ หรือไม่ระมัดระวังในการใช้ โดยที่ผู้ใช้ ภาษารู้ตัวแต่ต้องการสื่อสารจึงพยายามใช้คำหรือประโยคที่ใกล้เคียงมาใช้แทนทำให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารปัญหาสำคัญ คือ การแยกระหว่างข้อผิดพลาดกับความผิดพลาดนั้น เป็นเรื่องยากเนื่องจากผู้วิเคราะห์จะแยกแยะว่าผู้เรียนใช้ผิดเนื่องจากสาเหตุอะไร และจากสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือประสบการณ์การเรียนรู้ตลอดจนระดับการเรียนรู้ที่ไม่เท่ากันของผู้แปล

3. บรรยายข้อผิดพลาด
เป็นขั้นตอนในการจำแนกประเภทข้อผิดพลาดโดยมีปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ด้านจิตวิทยา ด้านสังคมสิ่งแวดล้อม ด้านการเรียนรู้ วิธีการพูด และยังสามารถแบ่ง ประเภทข้อผิดพลาดออกเป็นประเภทใหญ่ๆ 3 ประเภทคือ

3.1 ข้อผิดพลาดด้านภาษา แบ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างคำข้อผิดพลาดด้าน โครงสร้างประโยค ข้อผิดพลาดด้านการใช้หน่วยคำหน่วยเสียง

3.2 ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ แบ่งเป็นตกคำใช้คำเกิน ขาดคำเรียงคำผิดซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างกันระหว่างรูปแบบของภาษาที่สองกับภาษาแม่ของผู้แปลซึ่งถ้าภาษาแม่กับภาษาที่สองมีความแตกต่างกันมากข้อผิดพลาดด้านนี้ก็จะมีมาก

3.3 ข้อผิดพลาดด้านระดับการเรียนรู้ของผู้แปล เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากน้อยตามระดับขั้นการเรียนรู้ของผู้เรียนถ้าแบ่งผู้เรียน เป็น 3 ลำดับคือ ขั้นต้น ขั้นกลาง ขั้นสูง ผู้แปลภาษาขั้นต้นจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษามากกว่า ผู้เรียนภาษาในขั้นสูง ระดับการเรียนรู้ด้านภาษามีความสำคัญมากและยังใช้หาประเภทข้อผิดพลาด ได้อีกด้วยโดยวิธีเปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นที่ห่างกันโดยเปรียบเทียบข้อผิดพลาดของผู้เรียน ในระดับชั้นแรกกับผู้เรียนระดับชั้นที่สูงกวาโดยพิจารณารูปแบบข้อผิดพลาดของผู้เรียนทั้งในระดับต่างๆ และระดับสูงแล้วทำการแยกประเภทข้อผิดพลาด รูปแบบข้อผิดพลาดสามารถใช้วิธีเปรียบเทียบจาก ช่วงเวลาได้เช่น ในช่วง 10 ปี ก่อนมีข้อผิดพลาดใดมากที่สุดส่วนในปัจจุบันมีข้อผิดพลาดชนิดใดมากที่สุด เพื่อหาความแตกต่างของชนิดข้อผิดพลาดในแต่ละช่วงเวลาและหาวิธีการปรับปรุงแก้ไขเหมาะสมในแต่ละช่วงเวลามาวิเคราะห์หาวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขข้อผิดพลาด

4. การอธิบายข้อผิดพลาด การอธิบายข้อผิดพลาดนี้ได้มีผู้อธิบายสาเหตุความผิดพลาดไว้หลายคนโดยอาศัย หลักการด้านจิตวิทยามาช่วยในการอธิบาย ดังที่ Abbott (1980) ได้อธิบายความแตกต่างระหว่าง ข้อผิดพลาด (Errors) และความผิดพลาด (Mistake) โดยอธิบายว่า ข้อผิดพลาด (Errors) เกิดจาก 3 สาเหตุสำคัญคือ การแทรกแซงของภาษาแม่, ภาษาที่สองเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้เกิดข้อผิดพลาดระหว่างการเรียนรู้ และใช้ผิดโดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัวและไม่ทราบสาเหตุ ความผิดพลาด เกิดจากวิธีการสื่อสารของผู้เรียนซึ่งศึกษาภาษาที่สองยังไม่ลึกซึ้งแต่ต้องการจึงใช้คำผิด เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการสื่อสาร

5. การประเมินข้อผิดพลาด (Evolution of Errors) เป็นขั้นตอนเก็บข้อมูลข้อผิดพลาดโดยวิธีสอบถามกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการใช้ แบบสอบถามหรือวิธีการอื่นๆโดยกลุ่มตัวอย่างอาจเป็นนักศึกษาหรือผู้เรียนภาษาที่สอง ผู้เชี่ยวชาญ บุคคลทั่วไป ซึ่งเป็นคนที่ใช้ภาษาแม่ ภาษาที่สองหรือผู้ไม่เกี่ยวข้อง โดยผู้ประเมินสร้างแบบประเมินเพื่อวิเคราะห์ตรวจสอบการประเมิน ความหมาย

ระดับความเข้าใจ ประเมินระดับความรุนแรง เพื่อหาระดับการยอมรับ และเพื่อหาปัญหาในการใช้ว่ามีปัญหาอย่างไรบ้าง จากผู้ทำแบบสอบถาม ฉะนั้นจึงมีนักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจ ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในภาษาด้านของคนต่างชาติที่เรียนภาษา ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งได้กล่าวถึง ปัจจัย 5 ประการที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ได้แก่

5.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่และวัฒนธรรมดั้งเดิมของผู้เรียน เป็นการผิดพลาดที่เกิดจากการยึดติดกบความรู้ด้านภาษาดังเดิมของผู้เรียนตลอดจนวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างกันโดยผู้เรียนได้นำมาใช้กับภาษาที่สองในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาทำให้เกิดการสื่อสาร ที่คลาดเคลื่อนได้

5.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นขณะกาลังพัฒนาการเรียนรู้ เป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนไม่เข้าใจในเรื่องที่เรียนอย่างถ่องแท้ และผู้เรียนมักจะพยายามสร้างภาษาของตัวเองขึ้นมาระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยเอาหลักการใช้ของภาษา ดั้งเดิมกับหลักการเรียนรู้ภาษาที่สองมาผสมกันเพื่อใช้ในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาที่สองหรือในภาษาแม่มีบางคำที่สามารถใช้ได้ครอบคลุม แต่ในภาษาที่สองยังมีคำที่ใช้อธิบายซึ่งใช้แยกออกไป ต่างหาก แต่ผู้เรียนคิดวาใช้ร่วมกันได้ เนื่องจากยังศึกษาในเรื่องนั้นยังไม่เพียงพอ

5.3 ข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากการใช้รูปประโยชน์ที่ง่ายเกินไป เป็นความผิดพลาดในการใช้รูปประโยค ที่เกิดจากผู้เรียนภาษาที่สองต้องการที่จะสื่อสารกับเจ้าของภาษาให้พอเข้าใจ แต่เนื่องจากประโยคไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเองเพียงพอทำให้ผู้รับสารเข้าใจคลาดเคลื่อนได้

5.4 ข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากการที่ผู้เรียนละเลยการเรียนรู้การใช้ประโยคขั้นพื้นฐานที่ง่ายๆ เพราะมุ่งเน้นเรียนการใช้รูปประโยคที่ยากและมีความซับซ้อนของรูปประโยคมากกว่าความผิดพลาดประเภทนี้เกิดจากความสนใจของผู้เรียนภาษาที่สองที่มุ่งเน้น และพยายามที่จะเรียนรู้รูปแบบที่มีความซับซ้อนมากที่สุดเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของการใช้ประโยคมากที่สุดโดยละเลยการใช้รูปประโยคง่ายๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ทำให้ใช้ประโยคง่ายๆ ผิดพลาดในที่สุด

5.5 ข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากการที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนอัน เนื่องมาจากการสอนที่ไม่ชัดเจน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กัญญ์ปภัส รัตนเรืองศิลป์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความรู้ด้านไวยากรณ์ และความสามารถในการฟัง พูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ข้อสรุปจากการศึกษาว่า การเรียนรู้เบื้องต้นของภาษาหากไม่มีความรู้พื้นฐานของไวยกรณ์ ย่อมไม่สามารถมีพัฒนาการที่เท่ากับคนที่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์

กังสดาล ญาณจันทร์ (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การแปลคำสรรพนามในเรื่องสั้น” ได้ข้อสรุปจากการศึกษาว่าจะต้องไม่ดูแต่รูป แต่ควรจะสังเกตและแปลความหมายของคำสรรพนามนั้นๆ ให้เหมาะกับสถานการณ์ ความสัมพันธ์ ระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และสภาพทางสังคมอื่นๆ ในบริบทนั้นๆ

นัชชา ถิระสาโรช (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาการแยกคำหลายความหมายในภาษาโทยโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความหมายแอบแฝง ได้ให้ข้อสรุปว่า ได้นำเสนอระบบการแยกนัยความหมายของคำหลายความหมาย โดยใช้แนว ทางการวิเคราะห์ความหมายแอบแฝง โดยคำที่ศึกษามี 4 คำ แบ่งออกเป็นคำนาม 2 คำ โดยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ระบบจะสามารถแยกนัยความหมายของคำที่มีนัยความหมายน้อยได้ถูกต้องมากกว่าคำที่มีนัย ความหมายมาก และสามารถแยกนัยความหมายของคำนามได้ถูกต้องมากกว่าคำกริยา รวมถึงบริบท ที่เหมาะสมในการแยกนัยความหมายของคำนามคือบริบททางขวา และบริบทที่เหมาะสมในการแยก นัยความหมายของคำกริยาคือบริบททั้งทางซ้ายและทางขวา

รมัณยา ทิพยมณเฑียร (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การแปลสำนวนภาษาอังกฤษจากซีรี่ยแนววัยรุ่นเปนภาษาไทย ได้ข้อสรุปว่า จากการแปลผิดของนักศึกษาพบว่ามีการแปลผิดในระดับคำ วลี และประโยคในรูปแบบของการแปลผิดในลักษณะใกล้เคียง คือ การใช้คำไม่เหมาะสม หรือเรียกได้ว่าเป็นการแปลคำผิดความหมาย การเรียงคำผิด การแปลขาด และการแปลเกินระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่มีผลต่อความผิดพลาดในการแปล ดังนั้นจะเห็นนักศึกษาแปลผิดกันหมดในระดับวลีและประโยค

สุพรรณี อาศัยราช (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาและกลวิธีการแปลบทความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษศึกษา ได้ข้อสรุปว่า ผู้แปลใช้กลวิธีการแปล 2 ระดับ ได้แก่ 1.ระดับคำ 2.ระดับโครงสร้าง ซึ่งในระดับโครงสร้างแบ่งออกเป็น 4 ระดับย่อย ได้แก่ ระดับเสียง ระดับโครงสร้างของคำ ระดับประโยค และระดับสูงกว่าประโยค การปรับบทแปลในระดับคำสามารถพบได้บ่อยกว่าและทำได้ง่ายกว่าระดับโครงสร้าง ส่งผลให้คำในบทแปลสามารถเทียบเคียงต้นฉบับได้ อย่างราบรื่น อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นกลวิธีการแปลในระดับโครงสร้าง แต่การปรับระดับโครงสร้างของคำยังคงพบได้บ่อยมากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะหน่วยคำเป็นสิ่งที่สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างมีความหมายก่อนหน่วยอื่น และหน่วยคำในภาษาไทยยังสามารถให้ความหมายที่เทียบเคียงกับคำในภาษาอังกฤษได้ดีอีกด้วยนอกจากนี้ เนื่องจากความ

แตกต่างระหว่างโครงสร้างของสองภาษา ทำให้ผู้แปลต้องปรับโครงสร้างระดับคำเพื่อให้เป็นไปตามไวยากรณ์ บทแปลจึงจะสละสลวยและเป็นธรรมชาติ

ธัฒณา ธนัญชัย (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การแปลชื่ออาหารจีนเป็นภาษาอังกฤษ ได้ให้ข้อสรุปว่า ผู้แปลต้องเข้าใจภาษาทั้งสองเป็นอย่างดี คือทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปล ต้องมีความรู้และภูมิหลังในเรื่องที่จะแปลพอสมควร ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเป็นอย่างดีเพื่อจะได้ถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนต้นฉบับให้ผู้อ่านฉบับแปลรู้เรื่อง เข้าใจและอ่านได้อย่างอรรถรส

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาสาขาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่

1. แบบทดสอบการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จำนวน 30 ข้อ เพื่อใช้หาข้อผิดพลาดในการแปลคำประเภทต่างๆ ซึ่งได้แก่ คำกริยาวลี จำนวน 5 ข้อ, คำเฉพาะ จำนวน 5 ข้อ, คำประสม จำนวน 5 ข้อ, คำทับศัพท์ จำนวน 5 ข้อ, คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย จำนวน 5 ข้อ และสำนวนภาษา จำนวน 5 ข้อ
2. ตารางรวบรวมข้อผิดพลาดการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

การเก็บรวมรวมข้อมูล

1. นักศึกษาทำแบบทดสอบการแปลจำนวน 30 ข้อ ในเวลา 2 ชั่วโมง โดยได้รับอนุญาตให้ใช้หนังสือพจนานุกรมระหว่างการทำแบบทดสอบ
2. บันทึกผลของข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ
3. นำจำนวนข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตราฐาน
4. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากการทดลองมาสรุปผล และอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับจากแบบทดสอบการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น โดยการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนาเพื่อหาค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตราฐาน จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบตามกลุ่มของคำศัพท์ทั้ง 6 ประเภท โดยแสดงผลข้อมูลในรูปแบบตาราง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน เครื่องที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบการแปลประโยคภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ ทั้ง 6 ประเภท ได้แก่ คำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย และสำนวนภาษา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอในรูปแบบตารางดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลแยกตามประเภทของคำศัพท์

ตอนที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อฺผิดพลาดการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ

ประเภทของคำ	จำนวนครั้งที่แปลผิด	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ
1. สำนวนภาษา	33	1.34	22.00
2. คำเฉพาะ	32	0.92	21.33
3. คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย	28	1.32	18.66
4. คำประสม	26	1.26	17.33
5. คำกริยาวลี	20	1.05	13.33
6. คำทับศัพท์	11	0.99	7.33
รวม	**150**	**1.15**	**100.00**

จากตารางที่ 1 พบว่ามีข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ ทั้งสิ้น 150 ครั้ง การแปลสำนวนภาษามีข้อผิดพลาดมากที่สุด มีความถี่ 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.00 คำเฉพาะมีความถี่ 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.00 คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย มีความถี่ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.00 0 คำประสมมีความถี่ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.16 คำกริยาวลี มีความถี่ 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.0 คำทับศัพท์ มีความถี่ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.00

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์

1. สำนวนภาษา หมายถึง สำนวนเป็นถ้อยคำที่มีความหมายโดยนัยเป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบหรือเปรียบเปรย ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง แทนการใช้คำพูดตรงๆ

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลสำนวนภาษา

สำนวนภาษา	จำนวน(ครั้ง)ที่ผิด	ร้อยละ
1. food for thought	9	27.27
2. pain in the ass	8	24.24
3. a wet blanket	7	21.21
4. spilled the beans	6	18.18
5. by leaps and bounds	3	9.09
รวม	**33**	**100**

จากตาราง พบว่าสำนวนภาษาที่มีแปลผิดมากที่สุด คือ food for thought คิดเป็นร้อยละ 27.27 รองลงมาคือ pain in the ass, a wet blanket, spilled the beans, by leaps and bounds คิดเป็นร้อยละ 24.24, 21.21, 18.18, 9.09 ตามลำดับ

2. คำเฉพาะ หมายถึง ความหมายของคำที่เฉพาะเจาะจงตัวของคำที่ชัดเจน อาจจะเป็นคำย่อๆ หรือคำสั้นๆ ที่ใช้แทนข้อความยาวๆ เพราะถ้าเขียนข้อความยาวๆ ซ้ำกันบ่อยๆ จะทำให้เสียเวลาในการเขียน ผู้เขียนจึงกำหนดคำย่อๆ หรือคำสั้นๆ แทน ซึ่งคำเหล่านี้จะต้องให้นิยามศัพท์เฉพาะด้วยเพื่อให้ตรงกันว่าคำนั้นๆ หมายถึงอะไร

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำเฉพาะ

คำเฉพาะ	จำนวน(ครั้ง)ที่ผิด	ร้อยละ
1. intensive care unit	10	31.25
2. PR	8	25.00
3. delivery room	7	21.88
4. CPR	4	12.50
5. the milky way	3	9.37
รวม	**32**	**100**

จากตาราง พบว่าคำเฉพาะที่มีแปลผิดมากที่สุด คือ intensive care unit คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาคือ PR, delivery room, CPR, the milky way คิดเป็นร้อยละ 31.25, 25.00, 21.88, 12.50, 9.37 ตามลำดับ

3. คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย หมายถึง คำหนึ่งคำสามารถมีได้หลายความหมายเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของภาษาที่พบได้ทั่วไปในภาษาต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งคำหนึ่งคำไม่จำเป็นต้องมีความหมายเดียวเพียงเท่านั้น แต่สามารถมีได้หลายความหมายด้วยเช่นกัน

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย

คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย	จำนวน(ครั้ง)ที่ผิด	ร้อยละ
1. delivered	10	33.71
2. body	8	28.57
3. critical	4	14.29
fine	4	14.29
4. figure	2	7.14
รวม	**28**	**100**

จากตาราง พบว่าคำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัยที่มีแปลผิดมากที่สุด คือ delivered คิดเป็นร้อยละ 33.27 รองลงมาคือ body, critical และ fine, figure คิดเป็นร้อยละ 28.57, 14.29, 14.29, 7.14 ตามลำดับ

4. คำประสม หมายถึง คำที่เกิดจากการนำคำมูลอิสระได้ตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป มาประสมกัน แล้วกลายเป็นคำใหม่ที่มีความหมายใหม่ขึ้นมาอีกหนึ่งคำ

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำประสม

คำประสม	จำนวน(ครั้ง)ที่ผิด	ร้อยละ
1. user-friendly	7	26.92
2. overheard	6	23.08
well-being	6	23.08
3. overthrown	4	15.38
4. leftovers	3	11.54
รวม	**26**	**100**

จากตาราง พบว่าคำประสมที่มีแปลผิดมากที่สุด คือ user-friendly คิดเป็นร้อยละ 70 รองลงมาคือ overheard และ well-being, overthrown, leftovers คิดเป็นร้อยละ 60 40 30 ตามลำดับ

5. คำกริยาวลี หมายถึง กลุ่มคำกริยาที่มีสองคำขึ้นไป โดยประกอบไปด้วย คำกริยาและคำบุพบท คือการนำคำทั้งสองมารวมกัน เพื่อให้เกิดความหมายที่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมของคำ และเมื่อคำกริยารวมกับคำบุพบทต่างๆ ก็จะสร้างคำกริยาวลีต่างๆ ที่แสดงความหมายที่ไม่เหมือนกันอีกด้วย

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำกริยาวลี

คำกริยาวลี	จำนวน(ครั้ง)ที่ผิด	ร้อยละ
1. took up	9	37.50
2. cut back	6	25.00
3. come over	4	16.67
4. broke in	3	12.50
5. calm down	2	8.33
รวม	**24**	**100**

จากตาราง พบว่าคำกริยาวลีที่มีแปลผิดมากที่สุด คือ took up คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือ cut back, come over, broke in, calm down คิดเป็นร้อยละ 25.00, 16.67, 12.50, 8.33 ตามลำดับ

6. คำทับศัพท์ หมายถึง คำที่ถอดเสียงภาษานั้นๆ โดยการแปลงให้เหมาะสม และเป็นการรับเอาคำของภาษาหนึ่งมาใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยวิธีการถ่ายทอดผ่านเสียงและตัวอักษร

ตาราง 8 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลคำทับศัพท์

คำทับศัพท์	จำนวน(ครั้ง)ที่ผิด	ร้อยละ
1. poster	7	63.64
2. typhoons	2	18.18
3. chocolate	1	9.09
ballet	1	9.09
4. album	0	00.00
รวม	**11**	**100**

จากตาราง พบว่าคำทับศัพท์ที่มีแปลผิดมากที่สุด คือ poster คิดเป็นร้อยละ 63.64 รองลงมาคือ typhoons, chocolate และ ballet , album คิดเป็นร้อยละ 18.18, 9.09, 9.09, 0 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเรื่องการหาข้อผิดพลาดการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ผู้วิจัยได้นำเสนอผล ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน โดยการทำแบบทดสอบการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แล้วผู้วิจัยคำนวณความถี่ของข้อผิดพลาดในการแปลคำศัพท์ประเภทต่างๆ ได้แก่ คำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย และสำนวนภาษา พบว่านักศึกษาแปลคำศัพท์ผิดพลาด ทั้งสิ้น 150 ครั้ง โดยแปลสำนวนภาษาผิดมากที่สุด 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22 รองลงมาคือ คำเฉพาะ แปลผิด 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.33 และลำดับถัดไป คือ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย แปลผิด 28 ครั้ง คำประสมแปลผิด 26 ครั้ง คำกริยาวลี แปลผิด 20 ครั้ง โดยคิดเป็นร้อยละ 18.66, 17.33, 13.33 ตามลำดับ ส่วนการแปลคำศัพท์ที่มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด คือ การแปลคำทับศัพท์ แปลผิด 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.33

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการแปลสำนวนภาษามากที่สุด เพราะสำนวนเป็นสิ่งที่ใช้พูดกันเป็นความเปรียบ เป็นการใช้คำมุ่งให้มีความหมายผิดไปจากความหมายโดยปกติของคำนั้น (เฉลิมศรี จันทสิงห, 2529) นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการแปลความหมายแบบตรงตัว หรืออาจจะไม่คุ้นเคยกับสำนวนภาษามากนักถึงแม้นักศึกษาที่ผู้วิจัยเลือกมาทำการวิจัยครั้งนี้เคยได้เรียนเกี่ยวกับสำนวนภาษาในรายวิชา การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (BOAEC171) มาแล้วก็ตาม แต่เนื่องจากในชีวิตประจำนักศึกษาแทบจะไม่ได้ใช้หรือพบเจอกับสำนวนภาษาอังกฤษเลย ทำให้ไม่สามารถแปลความให้สอดคล้องกับบริบทได้

คำเฉพาะ เป็นคำศัพท์ที่นักศึกษาแปลผิดมากรองมาจากการแปลสำนวนภาษา เพราะว่าคำเฉพาะเป็นคำที่อาจไม่ค่อยได้พบเห็นกันบ่อยๆ เนื่องจากคำเฉพาะเป็นคำที่สร้างมาเพื่อใช้ในวงการ

เกี่ยวกับวิชาการหรืออาชีพ อลงกรณ์ พลอยแก้ว (2564) กล่าวว่า คำเฉพาะหรือศัพท์เฉพาะ คือ คำที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในศาสตร์แขนงต่างๆ จำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เพื่อให้เข้าใจความหมาย บางครั้งเรียกว่าศัพท์วิชาการ เมื่อผู้แปลไม่มีความรู้เกี่ยวกับศาสตร์แขนงนั้นๆ ก็อาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการแปลได้เช่นกัน

คำที่มีความหมายหลายนัย ก็เป็นหนึ่งในปัญหาการแปลด้วยเช่นกัน เนื่องจากคำประเภทนี้มักจะทำให้เกิดความสับสนในการแปลความหมายที่ถูกต้อง เพราะคำหนึ่งคำมีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย และความหมายเหล่านั้นบางทีก็ใกล้เคียงกัน บางทีก็ไม่ได้ใกล้เคียงกันเลยแม้แต่น้อย ดังคำกล่าวของ Murphy (2010) ที่กล่าวว่า ปรากฏการณ์ที่คำในภาษาบังเอิญเหมือนกันโดยที่ความหมายของคำไม่ได้มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกัน บางครั้งผู้แปลก็แปลยึดติดกับความหมายที่คุ้นเคยของคำคำนั้นอยู่ เช่นคำว่า “critical” จากประโยค He was taken to hospital because his condition was <u>critical</u>. นักศึกษาส่วนใหญ่แปลคำนี้ว่า “วิจารณ์” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบท ทำให้บทแปลมีลักษณะแปลก ยากต่อผู้อ่านภาษาปลายทางในการการทำความเข้าใจ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การแปลคำที่มีความหมายลายนัยเกิดข้อผิดพลาดได้เช่นเดียวกันกับการแปลคำประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว

จากการวิจัยครั้งนี้เห็นได้ชัดว่านักศึกษายังขาดความรู้ความเข้าใจในภาษาต้นทางอยู่โดยเฉพาะการแปลคำหรือสำนวนที่ค่อนข้างไกลตัว เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสได้คลุกคลีกับเจ้าของภาษามากนัก หรืออาจไม่มีความรู้เฉพาะศาสตร์ ตรงข้ามกับการแปลคำทับศัพท์ ที่มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามีความคุ้นเคยกับคำประเภทนี้อยู่แล้ว และใช้คำทับศัพท์บ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้มีความผิดพลาดของการแปลคำประเภทนี้น้อยกว่าประเภทอื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยเสนอแนวคิดว่า ให้ผู้แปลฝึกฝนการแปลเป็นประจำเพื่อให้เกิดความชำนาญ ศึกษาหรือทำแบบทดสอบเกี่ยวกับประเภทของคำพวกนี้เป็นประจำ เพื่อทำให้เกิดความคุ้นเคยและคุ้นชิน สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาความสามารถในการแปลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และต่อยอดความรู้ของตนเองในการใช้ภาษาและการประกอบอาชีพในอนาคตได้

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษประเภทอื่นๆ นอกจากเหนือจากในงานวิจัย เพื่อที่จะให้เห็นข้อผิดพลาดที่หลากหลายมากขึ้น
2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขการแปลคำศัพท์เพื่อที่จะสามารถนำไปพัฒนาการแปลคำศัพท์ให้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กังสดาล ญาณจันทร์. (2559). *การแปลคำสรรพนามในเรื่องสั้น*. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.

กัญญ์ปภัส รัตนเรืองศิลป์. (2557). *การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความรู้ คำศัพท์* [วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:122341

เกศริน พนารังสรรค์. (2543). *ผลของเพลงสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อทัศนคติ การแสวงหาความรู้ ความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ของผู้ฟัง* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b1588929

จินดารัตน์ สนธิรักษ์. (2545). *การเสริมกิจกรรมที่เนนรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่ง* [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่]. https://archive.lib.cmu.ac.th/full/T/2550/teng1050jt_bib.pdf

เฉลิมศรี จันทสิงห์. (2529). *สำนวนภาษา*. www.ondemand.in.th

ชัชวดี ศรลัมพ์. (2538). *ศาสตร์แห่งภาษา* (พิมพ์ครั้งที่ 7). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษศาสตร์

ธัฒณา ธนัญชัย. (2561). *การแปล*. https://erp.mju.ac.th/acticleDetail.28

นัชชา ถิระสาโรช. (2559). *การศึกษาการแยกคำหลายความหมายในภาษาไทยโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความหมายแอบแฝง*. https://journal.mcru.ac.th/cgi-bin/koha/opacMARCdetail.pl?biblionumber=30140

บุญเลิศ วงศ์พรม. (2545). *ธุลีในดวงตาของนักศึกษาไทย.* https://journal.mcru.ac.th/cgi-bin/koha/opac-detail.pl?biblionumber=6989

พัชรี โภคาสัมฤทธิ์. (2549). *การแปลสิ่งทดแทนทางวัฒนธรรม จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย*. https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/NIDA.res.2012.1

พิมพ์พันธุ์ เดชะคุปต์. (2558). *การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่21* (พิมพ์ครั้งที่2). มูลนิธิพุทธธรรม.

พิมลพรรณ์ บุญยะเสนา. (2554). *ศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สาขามนุษย์ศาสตร์และสังคมศาสตร์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

มงคลไชย เทียนสุดีนนท์. (2561). *การใช้แผนผังโครงเรื่องพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรู้คำศัพท์ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี]. http://cmuir.cmu.ac.th/handle/6653943832/78345

รมัณยา ทิพยมณเฑียร. (2559). *การแปลสำนวนภาษาอังกฤษจากซีรี่ยแนววัยรุนเปนภาษาไทย* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. https://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:90200

ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔. https://dictionary.orst.go.th/

เลิศศิริร์ บวรกิตติ. (2552). *การเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นคำภาษาไทย ยังคงมีหลากหลายรูปแบบ แตกต่าง กันในในต่างสถาบันหรือแม้สภาบันเดียวกัน.* https://kb.hsri.or.th/dspace/handle/

ศิตา เยี่ยมขันติถาวร. (2560). *เรียนภาษาอังกฤษด้วยสื่อและกิจกรรมรอบตัว*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุพรรณี อาศัยราช. (2559). ปัญหาและกลวิธีการแปลบทความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษศึกษา, *วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนามนุษย์, 1*(1), 71-85. https://kukr.lib.ku.ac.th/kukr_es/kukr/search_detail/result/20003590

อมรา พงศาพิชญ์. (2525). *การศึกษาเปรียบเทียบผู้อพยพทางบกในค่ายอพยพคนลาว คนเขมร และคนเวียดนาม* [วิทยานิพนธ์ที่ปริญญามหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. https://anthropologist.sac.or.th/uploads/anthropologist/71/5c9066be7f8a2.pdf

อลงกรณ์ พลอยแก้ว. (2564). *คำเฉพาะหรือศัพท์เฉพาะ*. https://dict.longdo.com

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ* พิมพ์ครั้งที่ 2. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Abbott, P. (1980). *Teaching English for No Obvious Reason.* https://shonawhyte.wordpress .com/2019/03/09/teaching-english-for-no-obvious-reason-abbott-1980/

Aitchison, J. (1994). The Mental Lexicon. *Oxford bibliographies*. https://www. oxfordbibliographies.com/display/document/obo-9780199772810/obo-978019 9772810-0282.xml

บรรณานุกรม (ต่อ)

Baker, J. (2003). *Essential Speaking Skills. https://www.scirp.org/(S(351jmbntvnsjt1aadkposzje))/reference/ReferencesPapers.aspx?ReferenceID=1738707*

Bowers, J. (1993). *The Syntax of Predication.* https://www.researchgate.net/publication/243718974_The_Syntax_of_Predicati on

Chafe, L. (1970). *The grammar of causative constructions: A conspectus*, 70-145. https://www.academia.edu/5657026/The_grammar_of_causative_constructions_A_conspectus

Chafe, L. (1970). *Meaning and the structure of language*. https://www.cambridge.org/core/journals/journal-of-linguistics/article/abs/wallace-l-chafe-meaning-and-the- structure-of-language-chicagolondon-university-of-chicago-press-1970-pp-360/A07266EE6B838B83E5FDE03E1D562232

Chomsky, N. (1965). *Aspects of the theory of syntax.* https://psycnetapa.org/record/1965-35026-000

Corder, S. (1976). *Error analysis.* https://en.wikipedia.org/wiki/Error_analysis_%28linguistics%29

Crystal, D. (2003). *English as a global language*. Cambridge University Press

Tharama, C. (2007). *Integration of grammar teaching in process writing to promote English writing ability and grammatical knowledge of expanding level students*. [Postgraduate], Chiang Mai University.

Eugene, N. (1964). *Toward a Science of Translating*. https://books.google.co.th/books/about/Toward_a_Science_of_Translating.html?id=YskUAAAAIAAJ&redir_esc=y

Evans, C & Tyler, T. (2003). *The Semantics of English Prepositions: Spatial Scenes, Embodied Meaning, and Cognition.* DOI:10.1017/CBO9780511486517. https://www. Semanticscholar.org/paper/The-Semantics-of-English-Prepositions%3A-Spatial-and-Tyler-Evans/58b4ea609a7153ff46dc1739dd0028f379167226

บรรณานุกรม (ต่อ)

Evans, V & Green, M. (2006). *Cognitive linguistics: An introduction. https://psycnet.apa.org/record/2006-03804-000*

Fillmore, J & Atkins, P. (2006). *Frame Theory and Its Application to Discourse-based English Listening Teaching* [Chinese Language and Literature Postdoctoral Research Station], Southwest University. https://www.researchgate.net /publication/273191357_Frame_Theory_and_Its_Application_to_Discourse-based_English_Listening_Teaching

Hashim, E. (1999). *A comparative study of different processing methods*. https://www. researchgate.net/figure/A-comparative-study-of-different-processing-methods-Hashim-et-al-1999_tbl1_305109855

Hendrickson, J. (1987). *ERROR ANALYSIS AND ITS IMPLICATIONS FOR ELT*. https://www. researchgate.net/publication/331828049_ERROR_ANALYSIS_AND_ITS_IMPLICATIONS_FOR_ELT

Larson, M. (1984). *Meaning-Based Translation.* University Press of America.

Larson, M. (1998). *Meaning-based Translation: A Guide to Cross-language Equivalence.* University Press of America.

Murphy, E. (2010). *Explanation in Psychiatry*. https://compass.onlinelibrary.wiley.com/ doi/abs/10.1111/j.1747-9991.2010.00304.x

Newmark, S. (1981). *Approaches to Translation*. Oxford University Press.

Newmark, S. (1992). *Approaches to Translation*. Cambridge University Press.

Norrish, J. (1983). *Language learners and their errors: Norrish, John. London.* The Macmillan Press.

Plook Creator. (2560). *Phrasal Verbs หรือ Twoword verb.* http://www.trueplookpanya.com

Plook Creator. (2562). *Grammar: คำประสมในภาษาอังกฤษ (Compound Words).* https:// www.trueplookpanya.com/knowledge/content/70882/-laneng-lan-

Ravin, Y & Leacock, C. (2006). *Polysemy: Theoretical and Computational Approaches.* https://www.researchgate.net/publication/2376540_Polysemy_Theoretical_and _Computational_Approachesnet

บรรณานุกรม (ต่อ)

Richard, H. (1939). *Word Grammar (Richard Hudson).* https://www.scribd.com /doc/48641440/Word-Grammar-Richard-Hudson

Richards, J. C., & Richard, S. (2002). *Methodology in Language Teaching.* Cambridge University Press

Rod, E. (1994). *The Study of Second Language Acquisition.* Oxford University Press.

Saeed, J. (1977). Let's Make a Deal. *Journal of Personality and Social Psychology, 6(3),* 257-264. https://www.scirp.org/reference/ReferencesPapers.aspx? ReferenceID=1414039

Saeed, J. (2004). *Predicting gene expression from sequence. https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/15084257/*

Saralamba, N. (2019). *Genetic dissociation of three antigenic genes in Plasmodium ovale curtisi and Plasmodium ovale wallikeri, 10.1371/journal.pone.0217795.* https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/31170213/

Shibatani, M. (1976). *The grammar of causative constructions: A conspectus.* Rice University Pass.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

แบบทดสอบการแปลคำศัพท์ 30 ข้อ โดยแบ่งเป็น 6 ส่วนประกอบไปด้วย คำกริยาวลี คำเฉพาะ คำประสม คำทับศัพท์ และสำนวนภาษา

1. We need to **cut back** on our daily expenses.

....

....

2. During my one-year stay in France, my knowledge of France improve **by leaps and bounds**.

....

....

3. The businessman paid a heavy **fine** for dishonest dealings.

....

....

4. You'll get fat if you eat so much **chocolate**.

....

....

5. The doctor must urgently perform **CPR** on the patient.

....

....

6. Vietnam's coast is battered every year by **typhoons.**

....

....

7. We are trying to develop software that is more **user-friendly.**

....

....

8. Nurses must check **PR** on patients before treating them.

....

....

9. This math homework is **pain in the ass**.

....

....

10. Albert **overheard** part of the conversation as he was passing by the manager's office.

....

....

11. Tim **took up** gardening as a hobby two years ago.

....

....

12. This **album** contains only pictures of my childhood.

....

....

13. The co-pilot and the steward **delivered** a baby girl in mid-flight.

....

....

14. I used to cook lunch but now we are so busy, we just eat yesterday's **leftovers.**

....

....

15. A piece of news has a lead and a **body.**

....

....

16. The King of France was **overthrown** by soldiers and the people.

....

....

17. I wish John would **come over** this Saturday evening.

....

....

18. The new government promised to provide move jobs and improve the **well-being** of the people.

....

....

19. In every movie theater there is always a **poster** for the next movie.

....

....

20. We have decided not to invite john to the party because he is such **a wet blanket**.

....

....

21. Sarah studied **Ballet** for six years.

....

....

22. Rush her into the **delivery room**

....

....

23. The bast thing to do is **calm down** and take a deep breath.

....

....

24. He spent three days in the **intensive care unit**

....

....

25. What he said about my work provides **food for thought**.

....

....

26. I remember the night when I first saw **the milky way**.

....

....

27. He was taken to hospital because his condition was **critical**.

....

....

28. Somebody **broke in** last night and stole our stereo.

....

....

29. I cannot believe you **spilled the beans** about our party tomorrow.

....

....

30. She is doing exercises to improve her **figure**.

....

....

เฉลยแบบทดสอบการแปลคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยทั้ง 6 ประเภท

1. We need to **cut back** on our daily expenses. (คำกริยาวลี)

= พวกเราต้อง**ลด**รายจ่ายรายวันลงแล้ว

2. During my one-year stay in France, my knowledge of France improve **by leaps and bounds**. (สำนวนภาษา)

= ช่วงที่ฉันอยู่ที่ฝรั่งเศส 1 ปี ภาษาฝรั่งเศสของฉันพัฒนาขึ้น**อย่างรวดเร็ว**

3. The businessman paid a heavy **fine** for dishonest dealings. (คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย)

= นักธุรกิจจ่ายค่าปรับมหาศาลเนื่องจากการทำธุรกิจที่ไม่ซื่อสัตย์

4. You'll get fat if you eat so much **chocolate**. (คำทับศัพท์)

= คุณจะอ้วนถ้าคุณกิน**ช็อกโกแลต**มากจนเกินไป

5. The doctor must urgently perform **CPR** on the patient. (คำเฉพาะ)

= แพทย์จะต้อง**ปั๊มหัวใจ**คนไข้อย่างเร่งด่วน

6. Vietnam's coast is battered every year by **typhoons.** (คำทับศัพท์)

= ชายฝั่งของเวียดนามถูกพายุ**ใต้ฝุ่น**ถล่มทุกปี

7. We are trying to develop software that is more **user-friendly.** (คำประสม)

= พวกเรากำลังพัฒนาซอฟต์แวร์ ให้**ใช้งานได้ง่าย**ยิ่งขึ้น

8. Nurses must check **PR** on patients before treating them. (คำเฉพาะ)

= พยาบาลต้องตรวจ**อัตราการเต้นของหัวใจ**คนไข้ก่อนทำการรักษา

9. This math homework is **pain in the ass**. (สำนวนภาษา)

= การบ้านวิชาคณิตศาสตร์เป็นอะไรที่**น่ารำคานและหงุดหงิดสุดๆ**

10. Albert **overheard** part of the conversation as he was passing by the manager's office. (คำประสม)

= อัลเบิร์ต**แอบได้ยิน**บทสนทนาบางส่วน ขณะที่เขากำลังเดินผ่านห้องผู้จัดการ

11. Tim **took up** gardening as a hobby two years ago. (คำกริยาวลี)

= ทิม**เริ่มทำ**สวนเป็นงานอดิเรกเมื่อ 2 ปีที่แล้ว

12. This **album** contains only pictures of my childhood. (คำทับศัพท์)

= **อัลบั้ม**นี้มีแต่ภาพในวัยเด็กของฉันเท่านั้น

13. The co-pilot and the steward **delivered** a baby girl in mid-flight. (คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย)

= ผู้ช่วยกัปตันและพนักงานต้อนรับ**ช่วยทำคลอด**ทารกเพศหญิงในระหว่างเที่ยวบิน

14. I used to cook lunch but now we are so busy, we just eat yesterday's **leftovers.** (คำประสม)

= ฉันจะทำอาหารกลางวัน แต่ตอนนี้ฉันยุ่งมาก งั้นเรามากิน**ของที่เหลือ**จากเมื่อวาน

15. A piece of news has a lead and a **body.** (คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย)

= ข่าวชิ้นหนึ่งประกอบไปด้วยบทนำข่าวกับ**เนื้อข่าว**

16. The King of France was **overthrown** by soldiers and the people. (คำประสม)

= กษัตริย์ของประเทศฝรั่งเศส**ถูกล้มล้าง**โดยทหารและประชาชน

17. I wish John would **come over** this Saturday evening. (คำกริยาวลี)

= ฉันอยากให้จอร์น**มาหา**วันเสาร์ตอนเย็น

18. The new government promised to provide move jobs and improve the **well-being** of the people. (คำประสม)

= รัฐบาลใหม่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะจัดหาตำแหน่งงานให้มากขึ้นและพัฒนา**สวัสดิภาพ**ของประชาชนให้ดีขึ้น

19. In every movie theater there is always a **poster** for the next movie. (คำทับศัพท์)

= ในโรงภาพยนตร์ทุกโรงจะมี**โปสเตอร์**สำหรับภาพยนตร์เรื่องต่อไปเสมอ

20. We have decided not to invite john to the party because he is such **a wet blanket**. (สำนวนภาษา)

= พวกเราตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ชวนจอร์นมางานวันเกิดเพราะเขาเป็น**คนที่ชอบทำให้คนอื่นหมดสนุก/งานกร่อย**

21. Sarah studied **Ballet** for six years. (คำทับศัพท์)

= ซาร่าเรียน**บัลเลห์**มา 6 ปี

22. Rush her into the **delivery room** (คำเฉพาะ)

= รีบพาเธอเข้าไปให้**ห้องคลอด**

23. The bast thing to do is **calm down** and take a deep breath. (คำกริยาวลี)

= สิ่งที่ดีที่สุดที่ควรทำคือ**สงบสติอารมณ์**และหายใจเข้าลึกๆ

24. He spent three days in the **intensive care unit** (คำเฉพาะ)

= เขาใช้เวลาสามวันใน**ห้องผู้ป่วยหนัก**

25. What he said about my work provides **food for thought**. (สำนวนภาษา)

= สิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับงานของฉันเป็นสิ่งที่**น่าเก็บไปคิด**

26. I remember the night when I first saw **the milky way**. (คำเฉพาะ)

= ฉันจำคืนที่ฉันเห็น**ทางช้างเผือก**ครั้งแรกได้

27. He was taken to hospital because his condition was **critical**. (คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย)

= เขาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเพราะอาการของเขา**วิกฤต**

28. Somebody **broke in** last night and stole our stereo. (คำกริยาวลี)

= มีคน**บุกรุก**เข้ามาเมื่อคืนและขโมยเครื่องเสียงไป

29. I cannot believe you **spilled the beans** about our party tomorrow. (สำนวนภาษา)

= ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอจะ**หลุดปาก**เกี่ยวกับเรื่องงานเลี้ยงวันเกิดพรุ่งนี้

30. She is doing exercises to improve her **figure**. (คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย)

= เธอออกกำลังกายเพื่อให้**รูปร่าง**ดีขึ้น

ตารางแสดงจำนวน (ครั้ง) ที่แปลคำศัพท์แต่ละประเภทผิดแยกเป็นรายบุคคล

ประเภทของคำศัพท์	**จำนวน (ครั้ง) ที่แปลผิด/คน**										**รวม**
	1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**	**7**	**8**	**9**	**10**	
1. สำนวนภาษา	5	2	4	4	5	2	4	3	3	1	33
2. คำเฉพาะ	4	3	3	2	4	2	4	4	4	2	32
3. คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย	4	2	4	3	5	1	2	3	3	1	28
4. คำประสม	2	4	3	3	5	2	3	2	1	1	26
5. คำกริยาวลี	4	1	2	1	3	1	2	3	2	1	20
6. คำทับศัพท์	3	1	0	0	2	1	1	1	2	0	11
รวมทั้งหมด											**150**

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล วริทธิ์ ต่วนมณี
วัน เดือน ปี เกิด 10 สิงหาคม 2542
ที่อยู่ปัจจุบัน 127 หมู่ 10 ตำบล เมืองจัง อำเภอ ภูเพียง
จังหวัดน่าน 55000
โทรศัพท์ 0654485575
E-mail Warit10082542@gmail.com